

บทที่ 4

**ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ความงามทางสรีระ
ของผู้หญิงในสังคมไทย**

ในบทนี้ผู้ศึกษาได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ความงามทางสรีระของผู้หญิงในสังคมไทยจากกรณีการประกวดนางสาวไทย โดยศึกษาตั้งแต่เริ่มจัดการประกวดนางสาวไทย ปี 2477 จนถึง ปี 2537 ผู้ศึกษาได้ตั้งข้อสมมุติฐานเอาไว้ว่าปัจจัยที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ความงามทางสรีระของผู้หญิงในสังคมไทย คือ

1. มาตรฐานความงามในการประกวดนางสาวไทย
2. มาตรฐานความงามของสังคม

ดังนั้นในบทนี้จึงเป็นการตรวจสอบสมมุติฐานที่ตั้งเอาไว้โดยข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้องกับการประกวดนางสาวไทย ได้แก่ คณะกรรมการตัดสินการประกวดนางสาวไทย และพี่เลี้ยงผู้ส่งนางงามเข้าประกวด ผลการศึกษาที่ได้ในบทนี้ถือว่าเป็นการศึกษาจากความคิดเห็นของบุคคลกลุ่มหนึ่งที่ใช้ในการศึกษาเท่านั้น อาจจะมีคนที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับผลการวิจัยนี้ขอยอมรับได้ ส่วนปัจจัยอื่น ๆ ที่ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ความงามทางสรีระของผู้หญิงในสังคมไทย จะกล่าวถึงต่อไปในบทวิเคราะห์

1. มาตรฐานความงามในการประกวดนางสาวไทย

1.1. มาตรฐานความงามในการประกวดนางสาวไทยในอดีตและปัจจุบัน

การประกวดนางสาวไทยในยุคเริ่มต้นจนถึงปัจจุบัน มีการกำหนดมาตรฐานความงามในการประกวดแต่ละครั้งแตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปตามสมัยนิยม ซึ่งในยุค

แรก ๆ ของการประกวด ไม่ได้กำหนดมาตรฐานความงามของนางสาวไทยอย่างชัดเจน แต่จะให้ความสำคัญส่วนใดส่วนหนึ่งที่เป็นความงามอย่างเด่นชัด อาทิ ใบหน้า ผิวพรรณ กริยามารยาท ดังนั้นนางสาวไทยในยุคก่อนจึงมีความงามคล้าย ๆ กัน และมีความงามที่เป็นธรรมชาติอย่างแท้จริง ดังจะเห็นได้จากคำให้สัมภาษณ์ของ วณี เลหาเกียรติ นางสาวสยาม ปี 2478 ที่กล่าวถึงการคัดเลือกนางงามในปีนั้นว่า

การคัดเลือกนางงามกระทำกันอย่างละเอียดโดยกรรมการพิจารณาบุพการี
ผิวเนื้อเนียน งาม หลังเวทีมีการเปิดตูดองแม้นางงามจะใส่ชุดไทยหม่มสาวเบี่ยง
นุ่งผ้าขึ้นขาวกรอมเท้า แต่กรรมการก็สำรวจละเอียดเพื่อเลือกเฟ้นคนงาม
จริง ๆ หน้าตาไม่มีการแต่งเติมเสริมแต่ง เป็นที่มั่นใจได้ว่างามอย่างเป็น
ธรรมชาติแท้ (อรสม สุทธิสาคร, 2533:34)

มยุรี วิชยวัฒน์ นางสาวไทยปี 2480 ได้กล่าวถึงการคัดเลือกนางงามในสมัยนั้นว่า
"หลังเวทีกรรมการจะดูผิว เอาสาส์นดูหน้า เช็ดดูว่าผิวปะแป้งมาหรือเปล่า การอนุญาตให้แค่ทา
แป้งทาปากธรรมดา ใส่ขนตาปลอมไม่ได้ รัศมีสแตมป์ไม่ได้ เขาจะจับสะเนกดู ถ้ารู้ว่าใครใส่สแตมป์
ต้องเอาออก ท่อนบนหม่มสาวนั้นจะกะ เลื่อนในจะไม่ได้ใส่เลย" (เรื่องเดียวกัน: 44-45) ระเบียบ
การประกวดนางสาวไทยในสมัยนั้นมีการระบุไว้ว่า "ไม่แต่งด้วยเครื่องสำอางค์และเครื่อง
ประดับ ซึ่งจะเป็นการดัดแปลงความงามตามธรรมชาติ เช่น เครื่องเงิน ทอง นาค เพ็ชร นิล
จินดา หรือเครื่องวิทยาศาสตร์ใด ๆ หรือการทาปากเขียนคิ้ว ทาเล็บ หรือใช้เครื่องยกทรง
ต่าง ๆ ฯลฯ เป็นต้น แต่ไม่ห้ามการดัดผม" (สุนัตรา กอบกิจสุขสกุล, 2531:92)

เมื่อการประกวดนางสาวไทยปี 2493 มีระเบียบออกมาว่าผู้เข้าประกวดต้องสวมชุด
อาบผ้าที่เปิดเผยสรีระ เพื่อเน้นทรวดทรงอย่างแท้จริง มาตรฐานความงามย่อมเปลี่ยนแปลงไป
ซึ่งในสมัยนั้นไม่อนุญาตให้ใช้ของปลอมประเภทฟองน้ำ หรือชุดชั้นใน แต่เป็นเรื่องของรูปร่าง
ทรวดทรงจริง ๆ ของผู้เข้าประกวด โดยมีการกำหนดสรีระที่ให้แก่แน่นอนอย่างชัดเจน ได้แก่ ท่อน
ศีรษะที่เป็นอวัยวะโดยรวมทั้งหมด ช่วงลำตัว ตั้งแต่ไหล่จนถึงตะโพก และแขน ขา ตั้งแต่ต้นแขน
จนถึงเล็บมือ ส่วนของต้นขาจนถึงรูปเท้า

ทั้ง 3 ส่วน ให้คะแนนสูงสุดมากกว่าคะแนนการเดิน ผิวพรรณและทรวดทรง การให้คะแนนค่อนข้างพิจารณารายละเอียดสรีระของผู้เข้าประกวดอย่างมาก ซึ่งถือเป็นมาตรฐานความงามของนางสาวไทยในยุคนั้น

มาตรฐานความงามในการประกวดนางสาวไทยในยุคนั้นคือเริ่มจาก ปี 2507 ได้เปลี่ยนแปลงไปโดยมีความใกล้เคียงกับมาตรฐานความงามตามสากลนิยมอย่างชัดเจน เนื่องจากเป็นปีแรกที่ประเทศไทยส่งนางสาวไทยไปประกวดต่างประเทศ ดังนั้นความงามของนางสาวไทยต้องสามารถแข่งขันกับสาวงามจากทั่วโลกได้

อย่างไรก็ตาม การเปลี่ยนแปลงมาตรฐานความงามในการประกวดนางสาวไทยในอดีตและปัจจุบันจะต่างกันเล็กน้อยเพียงใดนั้น จะเห็นได้จากการให้สัมภาษณ์ของคณะกรรมการตัดสินการประกวดนางสาวไทยในยุคนั้น ซึ่งได้กล่าวถึงเรื่องของบุคลิกภาพและการทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องด้วย

คุณประมม ถาวรเวช จากสถาบันพัฒนาบุคลิกภาพ จอห์น โรเบิร์ต พาวเวอร์ ซึ่งเป็นคณะกรรมการท่านหนึ่งกล่าวถึงมาตรฐานความงามในการประกวดนางสาวไทยดังนี้ (สัมภาษณ์ 20 มกราคม 2539)

เดี๋ยวนี้เราไม่ได้ดูความสวยความงามกัน แล้วแต่เราดู จากภาพรวมคือเรื่องของบุคลิกภาพส่วนใหญ่ ในความสวยความงาม คุณเอาอะไรมาเป็นมาตรฐาน เป็นเกณฑ์จะต้องบอกตาต้องเจียง 45 องศา อย่างนั้นมันไม่มี มันจะมองว่าภาพรวมแล้วเขาดูดีตอนนี้คือละครเข้ามามีบทบาทมาก คนไม่สวยก็มาทำให้สวยได้ภาพรวมจากการแสดงออกให้เราเห็นว่าเราถูกใจเราชอบตั้งแต่แรก เขาประทับใจเราทันทีใหม่ จะบอกว่าสวยก็ไม่ใช่ ถ้าบอกดูดีใช่ ผมเฝ้าเขากับบุคลิกภาพท่าทาง แต่งหน้าบ้าง การแต่งตัวที่เข้าบุคลิกภาพ การแสดงออกในการเดิน การพูดจาดี เป็นภาพรวมที่เรากำหนดว่าคนนั้นใช้ได้ใช้ไม่ได้ แต่ถ้าพูดถึงความสวยแล้วถ้าเรามองนาน ๆ ก็เบื่อ แต่บอกว่าดูดีแล้วยังมองยิ่งเพลิน เหมือนคำพูดที่ว่า ยิ่งพิศยิ่งเพลิน... นอกจากบุคลิกภาพแล้ว ต้องมีความฉลาด

ประกอบกันด้วย หน้าตาใช้ได้ รูปร่างไม่ผิดส่วนดูแล้วโปร่ง บุคลิกภาพการเดิน การพูดจา การแสดงออก ไหวพริบปฏิภาณ สมัยก่อนจะดูความสวยเป็นหลักดูไปจากใบหน้าและรูปร่างที่ได้สัดส่วน ความสูงไม่ได้กำหนด ดูจากคุณอัสรรา จะเป็นผู้หญิงที่สวย รูปร่างก็ดี คิดว่าคณะกรรมการจะดูจากความสวยเป็น สวยหวาน ซึ่งต่างจากปัจจุบันไม่สวยหวาน มองรวมแล้วแต่ละคนอาจจะมีข้อบกพร่องบ้างแต่โดยรวมจะดูดี ไม่ใช่สาวหวาน แต่ค่อนข้างจะมั่นใจตัวเอง เพ็ญมาประกอบด้วย ใบหน้าที่ดูดี ภาพรวมมองแล้วดูดี เช่นคุณเอรอนงค์ ไม่ใช่ผู้หญิงสวย แต่มีปฏิภาณ ไหวพริบ อ่อนน้อม หรือคุณทวีพร ไม่ใช่คนสวย แต่เป็นผู้หญิงที่ฉลาด เท่ห์เราจะมองในแง่ทุกอย่างรวมกันแล้วดูดี เป็นผู้หญิงที่เท่ห์ฉลาด คล่องแคล่ว ว่องไว มีปฏิภาณไหวพริบเฉลียวฉลาด คุณชลดาเป็นผู้หญิงที่ไม่สวย แต่เป็นผู้หญิงที่เท่ห์ฉลาดในการเดิน ความสวยแก้ได้อย่างคุณชุตติมา คุณอัสรารามณ์ คุณจิระประภา จะเป็นคนหน้าสวย ดูครั้งแรกก็รู้สึกได้เลยว่าคนนี้น่าหน้านางสาวไทยยุคก่อน หน้าจะโบราณ แบบ ๆ หวาน ๆ อย่างคุณอารีธา เป็นผู้หญิงน่ารักแต่ในภาพรวมแล้วดูดี พูดถึงเรื่องศีลยกรรมก็จะมีเกี่ยวกับจมูก ฟัน อาจจะทำศัลยกรรมหรือเคลือบฟันให้ดูเงางามหรือขาว ถ้าดูจาก 1 ใน 3 ที่ตั้งออกมาแล้วจะมีจมูกที่ทำศัลยกรรม ความงามโดยรวมของนางสาวไทยคือจะไม่ห้ามเกินไป มีรูปร่าง พอดีสมส่วน ไม่อวบไม่บีน ออก เอว สะโพก ไม่พอม ไม่อ้วน และความสูงทุกอย่างมันมีส่วนกันมั้ง จึงต้องวัดรูปร่างความสูงว่าได้สัดส่วนตามมาตรฐานมั้ง รวมถึงมองโครงสร้างร่างกายด้วย คนสูงในระดับนี้ก็ควรจะมีเอวมีหน้าอก

คุณเกศยา นพวิชัย จากโรงเรียนเสริมสวยเกศสยาม (สัมภาษณ์ 26 มกราคม 2539)

กล่าวว่า

มาตรฐานความงามคงจะขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคล ซึ่งในการประกวดนางสาวไทย ทางกองประกวดก็จะมีกำหนดมาตรฐานอยู่แล้ว โดยส่วนตัวแล้วไม่จำเป็นต้องมีมาตรฐานขนาดนั้น ไม่จำเป็นต้องดูรูปร่างหรือหน้าตาอย่างเดียว ควรจะดูเป็นบุคคลไป ควรจะดูหลาย ๆ องค์ประกอบ... นางสาวไทยในสมัยก่อน จะเรียบร้อย สงบเสงี่ยม ยิ้มสวย ยิ้มหวาน แต่ถ้าให้โอกาสเขาแสดงความ

ตนเองมากขึ้น จนกระทั่งยกระดับมาตรฐานคนเรามากขึ้น ปัจจุบันใคร ๆ ก็สวยได้ เมื่อก่อนจะมีสวยประจำหมู่บ้าน เฉพาะคนสวยต้องดูแล้วยิ่งพิศยิ่งเพลิน ... ค่านิยมของคำว่าสวยเปลี่ยนไปเหมือนกัน อย่างเช่นเมื่อก่อนสีแดงแรงฤทธิ์ ถึงจะสวย ปากต้องแดงแจ๊ด แก้มต้องเป็นชมพู มันเปลี่ยนไปตามค่านิยมแต่ละสมัยและตามแฟชั่นด้วย เมื่อก่อนยุคแรกจะต้องมีเนียนมไข่ อีกยุคหนึ่งต้องเพรียวบางหน่อย มายุคนี้ต้องสวยแบบ แข็งแรงสวยแบบมีสุขภาพดี แล้วเกณฑ์การแต่งหน้าเปลี่ยนไป ให้เป็นธรรมชาติมากขึ้น ยกเว้นทรงผมจะมีปัญหาจะมีอยู่ทรงหนึ่งเรียกเล่น ๆ ว่า ทรงโลล้อนคิง คือทรงรับกับมงกุฏ ทางกองประกวดพยายามหาทรงผมที่ฉีกแบบออกไป แต่ไม่ค่อยได้ดีมาก เท่าไร แล้วแต่ข้างจะทำใหญ่มากน้อยแค่ไหน การแต่งหน้าจะเปลี่ยนไปจะพยายามแต่งให้ดูเป็นธรรมชาติมากขึ้น เมื่อก่อนแต่งแบบสู้กับกล้องได้ อันนี้เทคนิคของกล้องจะเปลี่ยนไปด้วย เมื่อก่อนเทคนิคโวลีของกล้องถ่ายภาพที่ถ่ายจากสถานีกล้องยังจับภาพได้ไม่ดีพอ จำเป็นจะต้องแต่งหน้าให้ขึ้นกับกล้อง สมัยนี้จะไวกว่า ไม่จำเป็นต้องแต่งหน้าให้วอกเกินไปก็จะกำลังดีกับใบหน้าได้ บางที่ข้างแต่งหน้ายังไม่เข้าใจจะยังใช้วิธีเดิม ๆ อยู่แต่งหน้าออกมาแล้วหน้าฟ้องผิดปกติแต่ยังต้องใช้เทคนิคปิดอำพรางผู้เข้าประกวดด้วยวิธีแต่งที่ทำให้หน้าดูเรียว... ในปีที่ผ่านมาเห็นได้ชัดเจนว่า ศัลยกรรมเป็นที่ฮิตกันมากที่สุดฮิตคือการทำจมูก ประเภทโด่งมาแต่ไกล ครึ่งต่อครึ่งที่ทำจมูกมา ศัลยกรรมตาที่มีมากแต่สู้จมูกไม่ได้ สาวเหนือนิยมทำจมูกมากทำให้ความสวยแบบสาวเหนือหายไปส่วนมากทำแล้วดูแข็งขึ้น มันดูผิดตา มองแล้วรู้หน้าหวาน ๆ อ่อน ๆ แบบสาวเหนือเดี๋ยวนี้ไม่มีให้เห็นอีกแล้ว กองประกวดไม่ได้เน้นว่าจะทำศัลยกรรมหรือไม่ จะใช้หลักเกณฑ์จากทางเมืองนอกที่ว่าบางประเทศทำศัลยกรรมมา กองประกวดก็อนุญาต กองประกวดนางงามจักรวาลเขาต้องการความงามแบบแข็งแรง สวยฉลาดทั้งข้างใน เขาจึงไม่เน้นเรื่องทำศัลยกรรม ดูแล้วไม่ว่ากิริยามารยาท การใช้อำนาจหรือการแสดงความคิดเห็นที่มีทางทำที่ดี มีความเฉลียวฉลาดด้วย จริง ๆ แล้วรูปร่างหน้าตาสวยก็ขอให้เป็นธรรมชาติของผู้มันไปเหมือนกับบ้านที่ใช้เฟอร์นิเจอร์แพงแต่ไม่ดูแลหน้าอยู่ เหมือนกับผู้ที่พยายามใช้ของเสริมมาก ๆ แต่ไม่มีรสนิยมก็คงเปรี้ยวได้เหมือนกันถ้าจะบอกว่าการความงามโดยทั่วไปจะเกิดขึ้นเฉพาะกับคนสวยก็ดูจะไม่ยุติธรรม ความงามจะ

สามารถเข้าก็ทำได้เทียบเท่ากับนางสาวไทยในปัจจุบัน ซึ่งผู้หญิงไทยในปัจจุบัน คล่องขึ้น กล้าพูด กล้าทำ กล้าแสดงออก เพราะเป็นค่านิยมของคนสมัยนี้นิยม คนที่กล้าแสดงออก แต่ในส่วนความงามแล้วแต่ละคนก็จะมี ความงามของตัวเอง

คุณอารยะ พงศ์เสาวภาค จากบริษัท เอ็ม เอ็ม ซี สิทธิพล หรือ มิตรบุษิณี แสดงทัศนะ ว่า (สัมภาษณ์ 18 มีนาคม 2539)

ความงามในสมัยก่อนกับปัจจุบันไม่แตกต่างกัน เพราะวิทยาการมันทันสมัย ซึ่ง เราไม่สามารถจับได้ ทำออกมาแล้วไม่น่าเกลียด ทำออกมาแล้วเราไม่รู้ ปัจจุบันจะสวยงามมากจะสู้ต่างประเทศไม่ได้ ... เดี๋ยวมา 60 คน ใครจะ ได้เป็นนางสาวไทย ดูจากความสง่า ความระหง ดูทั้งตัวเลข บางคนสวยหมด แต่ช่วงตัวสั้น บางคนสวยมากแต่ขาโก่ง บางคนสัดส่วนช่วงตัวดี ใบหน้าสวยแต่ ขาโก่งก็ใช้ไม่ได้ คนสวยจะต้องสัดส่วนดี โครงสร้างดี ในอดีตและปัจจุบันไม่ ต่างกัน ถึงแม้จะมีความสูงไม่เท่าในปัจจุบัน รวมถึงสติปัญญา บุคลิกภาพ ถ้ามี ทั้งหมดจะเด่นมาก

คุณนิธยา ประเสริฐบุญผล จากบริษัท เลฟรอน กล่าวถึงความงามที่เป็นมาตรฐานใน อดีตและปัจจุบันว่า (สัมภาษณ์ 19 มีนาคม 2539)

ในปัจจุบันนี้วัดกันมากขึ้น องค์การหลายองค์การพยายามมองมาที่ใจ จึงคิดว่า ความงามน่าจะมาจากภายใน แล้วมันถึงจะเปล่งประกายออกมาภายนอก เราไม่ เอาแค่บุคคลที่มีหน้าตาสวยเพียงอย่างเดียวควรจะมีความรู้และบุคลิกภาพพรหม ของเขาด้วย ความงามไม่ได้วัดที่ความพอมเท่าไรจึงจะดี แต่วัดจากความ แข็งแรงสวยแบบมีสุขภาพดี จะต่างจากความงามในการประกวดนางสาวไทย ถ้าความงามโดยทั่วไปควรจะเป็นความงามที่มีสุขภาพดี มาจากการดูแลจาก การไขว่คว้าหาความรู้ ประเภทที่สวยแล้วจึงจะไม่เป็นความงามที่แท้จริง ต้อง สวยแล้วมีบุคลิกดี ทำงานเก่ง มีไหวพริบ สวยแล้วมีมารยาทดีฉลาด รู้จัก ประมาทตน ทำไม่ถึงเป็นแบบนี้ เพราะผู้คนที่มีการศึกษามากขึ้น สามารถดูแล

ต้องไม่มีการเสแสร้ง จะต้องเกิดจากการทำทุกวัน ต้องเกิดจากข้างในจิตใจดี ด้วย สมัยก่อนกับปัจจุบัน ค่านิยมจะต่างกัน สมัยก่อนจะต้องนั่งแบบไหน นุดจา แบบไหนค่อย ๆ เอื้อน ค่อย ๆ จา ค่านิยมเปลี่ยนไปแล้ว ผู้หญิงแบบนั้นจะไม่ได้ ได้รับความนิยมนต์เท่าไร เธอจะต้องปรับตัวเองให้เข้ากับยุคสมัย ถ้ามีความ เรียบร้อยต้องเรียบร้อยแบบฉับไวเหมือนกัน ไม่ใช่ฉับไวแบบกระเป๋ปกระป๊าย ผู้หญิงต้องทำงานแข่งกับเวลาความงามแบบกองประกวดกับความงามโดยทั่ว ๆ ไปจะไม่เหมือนกัน การประกวดจะต้องได้ความสวยที่เป็นเลิศ จะแข่งกันที่ตรง ไหน คุณสมบัติจะเปลี่ยนไป ในปีก่อน ๆ จะสวยอย่างเดียว จะดูที่สกุลด้วย จะ เป็นผู้หญิงที่อยู่ในสกุลที่ดี เมื่อก่อนจะดูที่ความสวยไม่ได้ใช้ความสามารถมากนัก ยุคแรกจะไม่ค่อยมีการค้า การประกวดจะไม่ค่อยแข่งขันกันมาก แต่ยุคหลัง ๆ มีการค้ามาเกี่ยว ทำให้ต้องแข่งขันกันมากขึ้น คุณสมบัติก็เปลี่ยนไป ยุคหลัง ๆ ก็เปลี่ยนไป ...ตอนนี้กองประกวดเน้นเรื่องความรู้ มิฉะนั้นเราจะไม่สามารถ สร้างชื่อเสียงให้กับประเทศชาติได้ ตอนนี้นำขึ้นตำ ม.3 ...

ความคิดเห็นของ คุณเบญจา สุทธิวานิช จากโรงเรียนสอนตัดเสื้อระพี เกี่ยวกับ ความงามที่เป็นมาตรฐานว่า (สัมภาษณ์ 1 เมษายน 2539)

เดี๋ยวนี้ผู้หญิงมีโอกาสมากขึ้น เนื่องจากการขยายตัวของคัลยกรรม บางคนก็ รูปร่างดี สะโพกดีหน้าอกเล็กไปนิดหนึ่งก็ทำให้เขาเสียคะแนน เขาอาจจะต้อง ขอมเจ็บตัวบ้าง ทำให้มีสิทธิ์ไปถึงดวงดาว เดี่ยวนี้รู้สึกเป็นที่ยอมรับในการ ประกวดหรือวงการภาพยนตร์บางคนทำขึ้นมาก็จะมึงงานเขอะได้ถ่ายรูปได้อะไร ขึ้นมา ทำให้ตัวเองสวย เพื่อจะได้ประสบความสำเร็จ ไม่ว่าจะป็นนางงาม หรือดารา ในความเป็นจริงผู้หญิงไทยเราไม่มีหน้าอก ช่วงล่างจะใหญ่ สะโพก ต้นขาจะใหญ่ มันไม่ได้ส่วน มันไม่ได้เข้าสู่มาตรฐาน ในต่างประเทศหน้าอกกับ สะโพกต้องใกล้เคียงกัน แต่ของเราหน้าอกจะเล็ก เท่าที่เห็นมาจะประมาณ 32-33 สะโพก 35-37 เาจะอยู่ระหว่าง 24-26 ช่วงนี้ต้องสูง 170 หน้าอก ประมาณ 34-25-36 ประมาณนี้คือจะไม่พอดีเป๊ะ บางคนช่วงขาเล็กก็ต้อง ขอมทำคัลยกรรม ถ้าเป็นสมัยก่อนจะสมส่วนกันทั้งนั้น มารุ่นหลัง ๆ ไม่ค่อยแน่ใจ

เพราะมันมีเรื่องคล้ายกรรมมาเกี่ยวข้อง สมัยก่อนจะของจริงไม่ค่อยมีเรื่องนี้
เท่าไร เดี่ยวนี้คนกล้าทำเยอะมาก ความงามของนางสาวไทยในอดีตและ
ปัจจุบันไม่ต่างกันมาก จะต่างกันตรงที่ว่า คนที่มีการศึกษาจะเข้าประกวด
ในสมัยก่อนคนที่ฐานะดีหรือปานกลางมีการศึกษา จะไม่ค่อยส่งลูกหลานเข้า
ประกวดเพราะถือว่าน่าละอายไม่น่าทำ ต้องมานั่งน้อยหน่น้อย เดี่ยวนี้ทัศนคติ
ของผู้ปกครองและเด็กเปลี่ยนไป ก็คิดว่าเป็นเรื่องทั่วๆไปเขาทำกัน ไม่ใช่
เรื่องน่าอาย การที่เขาได้ตำแหน่งช่วยให้เขามีโอกาสที่ดีในการเลือกงาน
การแต่งงาน ถือว่าประสบความสำเร็จ

คุณอัจฉรา วรรณสุต ซึ่งเป็นหนึ่งในคณะกรรมการตัดสินการประกวดนางสาวไทย ให้
สัมภาษณ์ว่า (สัมภาษณ์ 18 เมษายน 2539)

เริ่มต้นแล้วตามปกติ ผู้หญิงจะต้องงามที่ใบหน้า จุดเด่นของคนไทยก็คือใบหน้า
พอเห็นหน้าปั๊บจะประทับใจ ไม่ประทับใจตรงที่ใบหน้า ผิวพรรณก็ต้องดี รูปร่างดี
ต้องได้สัดส่วนผิวพรรณสำคัญที่สุด อย่างประกวดนางสาวไทย เขาจะดูผิว ถ้าผิว
ดีคะแนนจะสูงมาก ต้องดูสัดส่วนให้เข้ากับรูปร่าง บางคนรูปร่างดี ขาเล็ก ขา
พอม บางคนแผลเป็นก็มี ผิวพรรณสวยจะต้องไม่มีแผลเป็น รูปร่างได้สัดส่วน
บางทีหน้าอกใหญ่แต่ตะโพกเล็กนิดเดียวเวลาใส่ชุดว่ายน้ำจะเห็นโผล่ลาร้า
บางคนเนื้อไม่เต็มก็มี บางคนสวย สังเกตคนที่มาจากบ้านนอกเท้าจะใหญ่ มือจะ
ใหญ่ เพราะฉะนั้นก็ต้องดูหมด มาตรฐานที่ดีก็คือรูปร่างหน้าตา ผิวพรรณจะสำคัญ
และบุคลิกภาพ ส่วนสติปัญญาจะมาทีหลัง อย่างการประกวดนางสาวไทยจะดู
รูปร่างเปรียบเทียบกันก่อน คือเวลาให้คะแนน 60 คน เราจะตัดหึ่งเลย
คนไหนรูปร่างไม่ดีไม่น่าประทับใจ ความสูงไม่ได้ ตัวเตี้ย ผู้หญิงเดี๋ยวนี้
อย่างต่ำต้อง 160 ขึ้นไปถึงจะสง่า จากนั้นก็จะดูสติปัญญาและบุคลิกว่าลุกกลื่น
หุ่เล่นตาหรือไม่

พล.ต.ท. สันต์ ศรุตานนท์ ให้ความเห็นตามทัศนคติของคณะกรรมการตัดสินการประกวด
นางสาวไทยว่า (สัมภาษณ์ 2 เมษายน 2539)

อะไรที่เกินเลขไม่สวย เช่น ตาโต ผู้หญิงหน้าบาน แต่ถ้าเสียมเกินไ้ก็ไม่สวย ทุกอย่างต้องพอดีกรรมการทุกคนต้องรู้ว่าอะไรคือสวย อยู่ที่ความรู้สึกของแต่ละคนเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว แต่บางคนอาจจะมากกว่าพื้น เช่น Artist คนที่จะเป็นกรรมการได้ต้องเคยคลุกคลีกับความสวยมาก่อน การบอกได้ว่าสวยที่สุดอยู่ที่ประสบการณ์แต่ละสิ่งแวดล้อม เช่น เราอยู่ในหมู่บ้านรู้ว่าใครสวยที่สุดในหมู่บ้าน แต่พอไปอยู่ที่อำเภอก็จะพบคนที่สวยกว่าอีก สรุปคือโลกทัศน์กว้างขึ้นจะบอกได้ว่าคนสวยเป็นอย่างไร ใครสวยที่สุดการให้คะแนนของคณะกรรมการในสมัยก่อนกรรมการเขาให้คะแนนให้ได้ แต่ปัจจุบันให้คะแนนห่างกันได้เพียง 2 คะแนน ใช้คอมพิวเตอร์ช่วยในการให้คะแนนด้วย เพื่อสามารถเรียกดูได้ในครั้งต่อไปในกรณีเกิดปัญหา กรรมการแต่ละท่านไม่เคยสนใจว่าใครมาจากไหน ฐานะอย่างไร แต่จะถามตามเกณฑ์ ถ้าตอบดีก็ผ่าน บุคลิกภาพความมั่นใจดีก็จะผ่าน ไม่ใช่เพราะกรรมการนิยม แต่เพราะสิ่งที่แสดงออกต่างหาก ความงามของนางสาวไทยในอดีตกับปัจจุบันต่างกัน แต่ละยุคแต่ละสมัยไม่เหมือนกัน คนเราจะสวยตามสมัยนั้น ๆ เพราะสังคมเปลี่ยนไปความรู้สึกนึกคิดก็เปลี่ยนไป เช่น สมัยกรีกผู้หญิงสวยจะต้องอ้วน แข็งแรง ค่านิยมของคนจะเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ แต่ผู้หญิงที่สวยอย่างธรรมชาติสวยจริง ๆ ดูอย่างไรก็สวยอีก 100 ปีก็ยังสวย

นายแพทย์ยุทธ โภธารามิก รองปลัดกระทรวงสาธารณสุข กล่าวถึงความงามของนางสาวไทยว่า (สัมภาษณ์ 17 เมษายน 2539)

การประกวดนางสาวไทยที่ผ่านมามี 3 ยุค ยุคแรก ประกวดขึ้นในงานรัฐธรรมนูญ แต่งตัวแบบไทยรักษาวัฒนธรรมไทยเอาไว้ กริยามารยาท ความอ่อนโยนมากกว่า เพราะอยู่ในชาติไทยไม่ใช่ชุดนุ่งน้อยห่มน้อย ยุคแรกรูปร่างไม่ดีอาจชนะได้เพราะมองไม่เห็น แต่ยุคที่สอง อภัสราได้ตำแหน่งเปลี่ยนชื่อเป็นนางสาวไทย ไม่ใช่ประกวดนางสาวไทยแต่เป็นนางงามมิราจูล คล้ายตะวันตกมากขึ้น สวมชุดที่เห็นรูปร่างชัดเจนขึ้น จะแพ้ชนะอยู่ที่รูปร่างแล้ว ขาโก่ง ขาเปี้ยวจะมองเห็น คะแนนก็ตกไป ยุคที่สาม เริ่มปี 27 หลังเกิดเหตุการณ์ทางการเมือง โดยความร่วมมือคนชาติ เชื้อการประกวดจะออกไปทางตะวันตกมากขึ้น เพราะต้องส่งไปประกวด

แข่งขันกับต่างชาติ มีการเขียนแบบให้เป็นสากล การประกวดในสมัยปัจจุบันต้อง
ส่งไปให้เป็นสากล นอกจากรูปร่างหน้าตาแล้ว มีเรื่องของสติปัญญาด้วย เพราะ
เป็นสมัยใหม่ต้องเข้าสู่สากล

คุณสุนทร บุญสาย คณะกรรมการอีกท่านหนึ่งกล่าวถึงความงามที่เป็นมาตรฐานในการ
ประกวดนางสาวไทยว่า (สัมภาษณ์ 16 ตุลาคม 2539)

... เป็นความสมส่วน ความเหมาะสมมากกว่า คนสูงถ้าทรวดทรงเล็กก็คงไม่
สวย คนที่ไม่สูงถ้าทรวดทรงใหญ่ก็คงจะไม่งาม มันต้องมีความสมส่วนในตัวของ
ตัวเอง จริง ๆ แล้ว ความสูงน่าจะเป็นส่วนหนึ่งซึ่งกองประกวดมองว่าความสูง
ตรงนั้น น่าจะเป็นส่วนประกอบที่สำคัญเวลาที่เราส่งตัวแทนไปประกวดต่าง
ประเทศที่มีแต่คนสูงทั้งนั้น ถ้าเราได้นางงามที่ตัวเล็กเตี้ย ก็คงสู้เขาไม่ได้
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ยุคนี้สมัยนี้ ผู้หญิงไทยส่วนใหญ่สูงขึ้น เนื่องจากโภชนาการ
ต่าง ๆ เพราะฉะนั้นความรู้สึกในลักษณะประมาณ 170 ขึ้นไปก็คงเป็นวิสัย ใน
กลุ่มเป้าหมายที่เรามองก็คืออีกส่วนทรวดทรง องค์กร เอว หน้าอก สะโพก เอว นั้น
มีสัดส่วนอย่างไร อีกส่วนหนึ่งก็คือผิวพรรณริ้วรอยเป็นอย่างไรฝ้าไฟเป็นอย่างไร
ดูแล้วผิวพรรณนั้นค่อนข้างจะมีผลเพราะว่าเวลาใส่ชุดว่ายน้ำ เดินออกไปโซลามี
รอยแตกต่างคงจะดูไม่สวยงาม แต่จริง ๆ แล้ว ในการดูความงามตรงนั้นยัง
ไม่ใช่เนื้อหาสาระเป็นแก่นแท้ 100 เปอร์เซ็นต์ หน้าหน้าที่เราเห็นออกเหนือจาก
ตรงนั้นแล้วยังรวมไปถึงบุคลิกลักษณะท่าทางปฏิภาณไหวพริบ ตรงนั้นเป็นอีกส่วนหนึ่ง
ของความงามที่มีความหมายมากที่สุด ผู้หญิงบางคนหน้าตาสวยงามมาก หุ่น
สวยงามมากแต่พูดจาใช้ไม่ได้ หรือว่าปฏิภาณไหวพริบไม่มี ถ้ามองอะไรไม่รู้ เรื่อง
เลย เกิดขึ้นมาเพื่อจะมีความสวยอย่างเดียว... เราไม่ดูเฉพาะเรื่องความ
สวยงามทางร่างกายอย่างเดียว เราดูไปถึงคุณภาพของคน ๆ นั้น ว่าบุคลิก
เป็นอย่างไรสิ่งที่มีอินไซด์ เป็นอย่างไร

จากทัศนะเกี่ยวกับความงามที่เป็นมาตรฐานในการประกวดนางสาวไทยตั้งแต่อดีตจนถึง
ปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงมาตามยุคสมัย สามารถสรุปได้ว่า มาตรฐานความงามในการประกวด

นางสาวไทย มีหลักเกณฑ์ดังนี้

1. รูปร่าง ประกอบด้วย ความสูง รอบอก รอบตะโพก รอบเอวต้องมีความสมดุลย์กัน ในทุก ๆ ส่วน ให้ได้มาตรฐานสากล ดังนั้นชุดที่ใช้ในการประกวดจึงเป็นชุดว่ายน้ำที่เปิดเผย เรือนร่างอย่างชัดเจน

2. บุคลิกภาพ มีความสำคัญมากในปัจจุบัน เนื่องจากกองประกวดนางสาวไทยคำนึงถึง เวทีการประกวดระดับโลก คนที่มีบุคลิกภาพเชื่อมั่นตนเอง กล้าแสดงออก มีความฉลาดปฎิภาณ ไหวพริบดีจะถูกกลมกลืนกับรูปร่างและใบหน้า กลายเป็นสาวงามที่มีความงามสง่า แข่งขันกับนางงาม จากนานาชาติบนเวทีการประกวดระดับโลก อย่างไรก็ตาม บุคลิกภาพของนางสาวไทย นอกจาก ความเชื่อมั่นตนเองแล้วสิ่งหนึ่งที่ไม่อาจลืมได้เลย คือลักษณะของความเป็นผู้หญิงไทย ความอ่อนช้อย อ่อนหวาน มีสัมมาคารวะ นุ่มนวล สิ่งนี้ถือเป็นเอกลักษณ์ของนางสาวไทยมาทุกยุคสมัย

3. ใบหน้า ไม่ว่าชุดสมัยใดนางสาวไทยย่อมต้องมีความสวยงาม การประกวดในยุคหลัง เน้นเรื่องบุคลิกภาพเพิ่มขึ้นความสวยงามของใบหน้าจึงอาจจะรองลงมา เนื่องจากบางครั้งนางสาว ไทยใบหน้าสวยหวานเพียงอย่างเดียวอาจจะด้อยกว่านางงามชาติอื่น เมื่ออยู่บนเวทีโลก

ทั้ง 3 ส่วนที่กล่าวมาข้างต้นถือว่าเป็นหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการยึดถือในการให้คะแนน ทุกครั้งในการคัดเลือกสาวงามที่เข้ารอบสุดท้าย นอกจากนี้ผิวพรรณของนางสาวไทยมีความสำคัญ ด้วยเช่นกัน แต่อยู่ในอันดับรองลงมา ส่วนหลักเกณฑ์ย่อย ๆ ที่ใช้พิจารณาการตัดสินด้วย ก็คือ ประวัติครอบครัว ระดับการศึกษา ลักษณะนิสัยหรือความประพฤติ เนื่องจากกองประกวดต้องการ ขกระดับมาตรฐานการประกวดนางสาวไทย และเป็นการสร้างภาพลักษณ์ของนางสาวไทยให้มีความงามที่สมบูรณ์ที่สุด ปราศจากความต่างพร้อย เพื่อให้สังคมยอมรับและเห็นว่านางสาวไทยเป็นผู้ที่มีความงามอย่างมีคุณค่า ไม่ว่าจะมีเพียงรูปลักษณ์เท่านั้น

ต่อไปนี้เป็นตารางเปรียบเทียบสัดส่วนความงามที่ถือเป็นมาตรฐานของการประกวดนางสาวไทย ตั้งแต่ ปี 2477-2537 เท่าที่มีข้อมูลปรากฏให้เห็น ดังนี้

พ.ศ.	ชื่อ-สกุล	อายุ	ส่วนสูง	น้ำหนัก	สัดส่วน
2477	กันชา เทียนสว่าง	20			
2478	วณิ เลานเกียรติ	18			
2479	วงเดือน ภูมิรัตน์	17			35-23-36
2480	มยุรี วิชัยพัฒนา	16	157		35-24-36
2481	นิศมัย โชติวุฒิ	18	155	41	
2482	เรียม เพศยนาวิน	16			
2483	สว่างจิตร คณานนท์	17			
2491	ลัดดา สุวรรณสุภา	16			
2493	อัมพร บุรารักษ์	18	159		35-22-36
2494	อุษณีย์ ทองเนื้อดี	18			
2495	ประชิตกร ทองอุไร	18	156	46	33-24-37
2496	อนงค์ อัชชพัฒนา	16			
2497	สุธีรา ศรีสมบูรณ์	17	160	52	36-23-36
2507	อามัสนา หงสกุล	18	163	53	35-22-36
2508	จิรนนท์ เศษตันทน์	23	164	52	36-23-36
2509	ประภัสสร พานิชกุล	16	164		35-23-36
2510	อภัณฑรี ประชยุทธเสนีโย	20	165.5	52	35-22-36
2511	แสงเดือน แม้นางค์	19	163.5	49	34-23-36
2512	วารุณี แสงศิรินาวัน	17	165	52	35-24-36
2514	นิภาภัทร สุตศิริ		170		36-24-36
2515	กนกอร บุญมา	20	165	50	35-24-36

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบรูปร่างสัดส่วนของนางสาวไทย ปี 2477-2537

พ.ศ.	ชื่อ-สกุล	อายุ	ส่วนสูง	น้ำหนัก	สัดส่วน
2527	สาวิณี ประการะนัง	19	168		35-22-35
2528	ธารทิพย์ พงศ์สุข	18	163		35-24-36
2529	ทวีพร คลังพลอย	22	166		34-25-35
2530	ชุตติมา ไชยนา	20	165	51	33-23-36
2531	ภรณ์ทิพย์ นาคหิรัญกนก	20	168	54	33-24-36
2532	ชลดา ร่องหานาม	19	171	58	33-25-37
2533	ภัศราภรณ์ ชัยมงคล	19	169	56	34-24-37
2534	จิระประภา เศรษฐจันทร์	18	170	55	33-24-35
2535	อรอนงค์ บัญญาวงศ์	19	166	55	32-25-37
2536	ฉัตรทริกา อุบลศิริ	21	170	55	33-24-36
2537	อารีญา ศิริโสภกา	22	167	54	34-24-36

ตารางที่ 1 (ต่อ) เปรียบเทียบรูปร่างสัดส่วนของนางสาวไทย ปี 2477-2537

จากตารางเปรียบเทียบแสดงให้เห็นว่าการประกวดนางสาวไทยในยุคต้น ไม่มีการกำหนดว่านางสาวไทยต้องสูงหรือมีสัดส่วนหรือไม่ แต่จะเน้นที่ความงามของใบหน้าเป็นสำคัญ จนกระทั่งปี 2507 จึงเริ่มปรากฏความงามด้านรูปร่างสัดส่วนของนางสาวไทยชัดเจนขึ้นเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน

เมื่อเปรียบเทียบความงามของนางสาวไทยจากตารางข้างต้น พบว่า การประกวดนางสาวไทย ปี 2477-2515 สัดส่วนความงามของนางสาวไทยมีลักษณะสวยงาม กล่าวคือ วัดจากสัดส่วนโดยเฉลี่ยของแต่ละคนจะได้รอบอก 35 นิ้ว รอบเอว 22-23 นิ้ว รอบตะโพก 36 นิ้ว ความสูงโดยประมาณ 155-160 ซม. ส่วนน้ำหนักไม่มีการกล่าวถึงมากนัก จึงไม่อาจสรุปได้

ความงามของนางสาวไทยยุคนั้นเน้นที่ความงามที่เป็นธรรมชาติปราศจากการเสริมแต่ง และสุขภาพอนามัยที่สมบูรณ์ หลังจากนั้นความงามของนางสาวไทยได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างเห็นได้ชัด เมื่อปี 2527-2537 กล่าวคือ รูปร่างสัดส่วนของนางสาวไทยยุคนี้มีลักษณะสูงโปร่ง เห็นได้จากการวัดสัดส่วนโดยเฉลี่ยจะได้รอบอก 33-34 นิ้ว รอบเอว 24-25 นิ้ว รอบตะโพกยังคงมาตรฐานเดิมคือ 36 นิ้ว ส่วนสูง 167-170 ซม. และน้ำหนักประมาณ 54-55 กิโลกรัม ความงามของนางสาวไทยยุคนี้จะเน้นที่ความงามโดยรวม ไม่เฉพาะเจาะจงว่าส่วนใด แต่เมื่อมองดูแล้วต้องมีความสวยตามมาตรฐานสากล ซึ่งนอกจากความงามของใบหน้าและเรือนร่างแล้ว ยังรวมถึงบุคลิกภาพการแสดงออกด้วย สำหรับสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัยอีกสิ่งหนึ่งก็คือการทำศัลยกรรมตกแต่งเสริมสวยของผู้เข้าประกวดนางงาม ซึ่งกลายเป็นสิ่งที่เปิดเผยและยอมรับกันอย่างกว้างขวางในวงการประกวดนางงามในเวลาต่อมา

1.2. อิทธิพลของการประกวดนางสาวไทยมีผลต่อความสนใจความงามทางสรีระของตนเองของผู้หญิง

จากการศึกษาหลักเกณฑ์ที่ใช้กำหนดความงามที่เป็นมาตรฐานในการประกวดนางสาวไทย ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันประกอบด้วย รูปร่างที่ได้สัดส่วน บุคลิกภาพสง่างาม ใบหน้าสวย ผิวพรรณดี และส่วนประกอบย่อยอื่น ๆ อาทิ ระดับการศึกษา ประวัติครอบครัว ลักษณะนิสัย และความประพฤติ เหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่กำหนดมาตรฐานความงามของนางสาวไทยให้มีความน่าชื่นชม กลายเป็นสิ่งที่สังคมยอมรับภาพลักษณ์นั้น เมื่อสังคมยอมรับมาตรฐานความงามนี้แล้ว ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความงามทางร่างกายของผู้หญิงในสังคมบ้างหรือไม่อย่างไร โดยจะหาคำตอบจากบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการประกวดนางสาวไทย ได้แก่คณะกรรมการตัดสินการประกวดและมีเลี้ยงนางงาม

คุณสุนทร บุญสาย (สัมภาษณ์ 16 ตุลาคม 2539) กล่าวในเรื่องเดียวกันว่า

คงไม่มีผล ไม่มีใครมาบอกมาตรฐานว่าผู้หญิงที่สวยต้องมีหน้าอกขนาดไหน ไม่มีใครมาบอกว่าเธอต้องเท่าไร สะโพกเท่าไร ส่วนสูงเท่าไร ไม่มีใครมาบอกเมื่อหันมามองดูตัวเอง ผมว่าตัวเขาเองบอกด้วยตัวเขาเองว่าเขาพอใจในลักษณะของตัวเองอยู่แล้ว ถ้าเขาไม่พอใจเขาจะจัดการกับตัวเองก็ขึ้นอยู่กับว่า

เขาจะเต็มใจทำกับมันหรือไม่ เช่น สะโปกเขาใหญ่เขาจะเอาสะโปกเขาออก เขาต้องศึกษาว่าจะทำอย่างไร ออกกำลังกายได้มีขี้ ฝ่าตัดได้มีขี้ ดุดไขมันออก มีขี้ หรือจริง ๆ แล้วมันไม่ใช่ไขมันมันคือกล้ามเนื้อ เพราะการเป็นนักกีฬาหรือ เพราะกรรมพันธุ์อะไรก็แล้วแต่ ซึ่งเขาก็ยอมรับสภาพของตนเอง ...กับความ สบายของตัวเอง ผู้หญิงไทยส่วนใหญ่ไม่ค่อยสนใจทำอะไรกับสิ่งที่ เป็น Physical ผู้หญิงไทยส่วนใหญ่จะสนใจสิ่งที่ เป็นสิ่งห่อหุ้ม รวมทั้งผู้ชายด้วย ผู้หญิงผู้ชาย ส่วน ใหญ่จะลดอาหารบางประเภทหรือหลีกเลี่ยงโภชนาการบางประเภท ก็เฉพาะ เมื่อหมดได้สั่งห้ามแล้ว เนื่องจากเป็นเบาหวาน ความดัน แต่ถ้ายังไม่ถึงขั้น ทานหมอน้อยคนที่ จะวิ่งไป Fitness Center จะออกกำลังทุกวัน เพราะฉะนั้น ถามว่าเขาสนใจกับตัวเขา มีขี้ เขาสนใจแต่จะทำอะไรกับตัวเองบ้างนั้นจนกว่า ความจำเป็นจะมาถึง เพราะส่วนใหญ่ให้ความสนใจกับประกอบภายนอก เช่น เสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย ชุดควรจะเป็นแบบไหน สีสรรควรจะเป็นอย่างไร มากกว่า ทรงผมควรจะเป็นแบบไหนมากกว่าว่าวันนี้น้ำอกจะโตขึ้นอีกกี่นิ้ว คง ไม่มีใครไปทำอย่างนั้น แล้วก็คงจะน้อยคนต้องไปผ่าตัดเสริมร่องอย่างคนบางคน

คุณประภม ถาวรเวช (สัมภาษณ์ 20 มกราคม 2539) แสดงความเห็นในเรื่องเดียว

กันว่า

...จะสังเกตว่า การประกวดจะมีอิทธิพลต่อคนกลุ่มหนึ่งแต่ไม่ใช่กับคนกลุ่มใหญ่ เป็นกลุ่มที่น้อยที่จะก้าวไปสู่ทางแบบบันเทิงมีชื่อเสียง ส่วนอีกกลุ่มจะมองว่าสังคม ปัจจุบันเป็นยุคโลกาภิวัตน์แล้วทำให้คนหันมาสนใจตัวเองดูแลตนเองมากขึ้นไม่ใช่ ความรู้ความสามารถอย่างเดี๋ยวจะต้องรวมไปถึงบุคลิกภาพด้วย ทำให้ทุกคนหันมา สนใจตัวเองไม่ใช่ว่าการประกวดนางงามทำให้เขาสนใจตนเอง จึงจะก้าวหน้า ในหน้าที่การงานจึงประสบความสำเร็จได้ การประกวดอาจจะมีส่วนกระตุ้นหรือ สะเก็ดให้ตื่นตัวบ้าง

คุณเกษยา นพวิชัย (สัมภาษณ์ 26 มกราคม 2539) ให้ความเห็นว่า

คิดว่าไม่มี เพราะถ้ามี คงจะไปทำศัลยกรรมเป็นนางสาวไทย คนที่ตัวเองชอบกันหมดเพียงแต่ว่าเดี๋ยวเขาทำให้อัตตาหุนหันองดูดีขึ้นมาดีกว่าทำเพราะคนใดคนหนึ่ง หรือเพราะคนอื่นสวย คิดว่าทำให้อัตตาหุนหันองดูดีมากกว่า คนเรามีทางเลือกมากขึ้น บางคนคิดว่าตัวเองน่าจะเพิ่มอะไรบ้างแล้วดูดี โดยที่ไม่เดือดร้อนจนเกินไปก็คงจะทำ

คุณเนติยา ประเสริฐกิจกุลผล (สัมภาษณ์ 19 มีนาคม 2539) ให้ความเห็นที่แตกต่างไปจากคณะกรรมการท่านอื่นว่า

หลังจากที่อยู่ในการนี้แล้วนี้จะเห็นได้ว่า จริง เพราะว่าเรามีการทำอนิเมเตอร์ รายการถ่ายทอดสดนางสาวไทย ปรากฏว่าเป็นรายการหนึ่งทางทีวีที่มีผู้คนดูเยอะมากแล้วก็ ทุกระดับชั้น ทุกสถานภาพทางการเงิน การศึกษา สถานะภาพทางครอบครัวด้วย เรียกว่าทุกระดับชั้นตั้งแต่เกรดเอถึงเกรดซีเกรดดี ชอบดูหมดแล้วจะมีการตอบสนองเร็วมาก เราเคยมีการโฆษณาเฉพาะช่วงที่ถ่ายทอดสดนางสาวไทย ปรากฏว่ามีการตอบสนองที่แรงมาก วันรุ่งขึ้นมีคนมาตามหาสินค้าชนิดนั้นทันที ซึ่งยากมากที่เราจะเจอในโปรแกรมทีวีอื่น ๆ ปรากฏว่ามัน Inline กับความสวยงามได้พอดี บังเอิญความคิดในการรักสวยรักงาม เป็นพื้นฐานความต้องการของคนที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้หญิง เพราะฉะนั้นเสริมนิดเสริมหน่อย กระตุ้นนิดกระตุ้นหน่อยจะมีเสียงตอบรับได้เร็วมาก

คุณอัจฉรา กรรมสุต (สัมภาษณ์ 18 เมษายน 2539) ให้สัมภาษณ์ว่า

คิดว่าเป็นบางคน เฉพาะผู้หญิงที่อยากประกวดเท่านั้นเอง ผู้หญิงที่ทำงานคงไม่สนใจเท่าไร คิดว่าคนละสังคมาไม่ใช่ว่าไป จริง ๆ แล้วผู้หญิงควรจะสนใจความงามของตัวเองเวลาคนอื่นเห็นแล้วสบายตาสบายใจ คนเราควรจะสวยตลอดเวลาให้เป็นธรรมชาติ ไม่ไปปล่อยปล่อยปล่อยตัว ดูแลตัวเองให้ดี ผู้หญิง

ปัจจุบันสวยขึ้น รูปร่างดีขึ้น สมัยนี้สูงขึ้น เป็นเพราะอาหารการกิน การออกกำลังกาย ดังนั้นจึงมีสถานออกกกำลังกาย

คุณเบญจา สุทธิวานิช (สัมภาษณ์ 1 เมษายน 2539) ให้ความเห็นว่า

คิดว่ามีส่วน ไม่ว่าจะสมัยไหนผู้หญิงสนใจความงามของตนเองตลอด นอกจากว่ามีโอกาสดูแล หรือทำให้ตัวเองสวยได้มากน้อยแค่ไหน แล้วแต่โอกาสของแต่ละคน ทุกคนรักความสวยความงามแต่จะพูดไม่พูดหรือแสดงออกสัก ๗ แล้วก็คงอยากจะสวย คนหนุ่มสาวจะสนใจเรื่องความงามมากกว่า ต่างจากผู้หญิงที่อายุมาก ความสนใจจะเปลี่ยนไป ผู้หญิงอายุมากไปทำศัลยกรรมเพราะเมื่อก่อนเคยสวยหรือเขาคิดว่ามันมีโอกาสที่จะ แก่ไขได้ บางคนพอเริ่มมีอายุ รอยตีนกา ก็เริ่มขึ้น คนที่เคยเป็นคนสวยก็ชักทนไม่ไหว หน้าตาเริ่มตก พอมีเงินก็ทำจึงเข้าสู่ระบบการทำศัลยกรรม ขึ้นอยู่กับระบบเศรษฐกิจด้วย

ในส่วนของพี่เลี้ยงนางงามได้กล่าวถึงผลจากการส่งนางงามเข้าประกวดนางสาวไทยนั้น ทำให้ผู้หญิงสนใจเรื่องความงามบ้างหรือไม่ ซึ่งคำตอบที่ได้จะใกล้เคียงกัน "มีคนโทรมาถามบ่อย ๆ ให้แนะนำผิวจะทำอย่างไร กับผิวพรรณ... ผู้หญิงรักสวยรักงามมานานแล้ว..." (บุลใจรงค์ สัมภาษณ์ 10 พฤศจิกายน 2538) ส่วนพี่เลี้ยงนางงามอีกคนหนึ่งที่ประสบความสำเร็จในการส่งนางงามเข้าประกวด มักได้รับตำแหน่งสำคัญเกือบทุกเวที กล่าวว่า "อยู่ที่ความคิดของแต่ละคนมากกว่า คนเราสวยเพราะแต่งกับสวยธรรมชาติต่างกัน ทำศัลยกรรมแพง การทำศัลยกรรมความงามขึ้นอยู่กับลักษณะงานหรือความจำเป็น เช่น อาชีพที่เกี่ยวข้องกับความสวยความงาม ที่ผ่านมาช่วงส่งนางงามเข้าประกวด จะมีคนถามเยอะมากเรื่องทำศัลยกรรม เวลาให้สัมภาษณ์เก็บตัวนางงามออกนิตยสาร จะมีคนโทรมาถามว่าทำอย่างไร ทำที่ไหน แนะนำบ้าง (ฉัตรสุดา รัตนศิริ สัมภาษณ์ 14 พฤศจิกายน 2538)

คุณศรีเวียง ตันฉาย พี่เลี้ยงนางงามอีกคนหนึ่งกล่าวถึงการประกวดนางสาวไทยกับความงามของผู้หญิงว่า (สัมภาษณ์ 9 พฤศจิกายน 2538)

ผู้หญิงหลาย ๆ คนถามเกี่ยวกับการทำศัลยกรรมการเสริมความงาม เช่น ตา จมูกสวาทาที่ไหน มักจะเป็นบุคคลรอบข้าง ผู้หญิงไทยรักสวยรักงาม ตั้งแต่เด็ก จนแก่ คนที่เขาเห็นเราสวยงามเขาก็อยากจะทำสวยงามเหมือนนางงาม ถึงสวย ไม่เท่าก็ขอให้ใกล้เคียง เช่น ผิวหน้าเนียนทำอย่างไร ตาสวย ไปทำที่ไหนจะ ตามไปทำด้วย

กล่าวโดยสรุปมาตรฐานความงามในการประกวดนางสาวไทยมีผลให้ผู้หญิงบางกลุ่มหัน มาสนใจความงามทางร่างกายของตนเองมากขึ้น ซึ่งสามารถแบ่งกลุ่มดังกล่าวได้ 3 ลักษณะ คือ

1. กลุ่มคนทั่วไป ที่ต้องการใช้ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับความงามของใบหน้า ผิวพรรณ เช่น เครื่องสำอางค์
2. กลุ่มที่ใช้ความงามเป็นอาชีพ เช่น นักแสดง นางแบบ
3. กลุ่มที่ต้องการทำศัลยกรรม ปรับแต่งร่างกายให้มีความงามที่เด่นชัด เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับตนเอง

2. มาตรฐานความงามของสังคม

การศึกษาถึงการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ความงามทางสรีระของผู้หญิงในสังคมไทย มี ผลต่อค่านิยมและบรรทัดฐานของสังคมนั้น คงต้องนิยามความหมายเพื่อให้เป็นที่ เข้าใจในเบื้องต้น

2.1 มาตรฐานความงามของผู้หญิงไทยตามทัศนะผู้ที่เกี่ยวข้องกับ ประกวดนางสาวไทย

การจะกล่าวถึงค่านิยมและบรรทัดฐานด้านความงามของสังคมเป็นเรื่องยาก เนื่องจาก เป็นเรื่องที่มีความเป็นนามธรรม ทำให้ยากในการหาข้อมูลด้านเอกสาร อย่างไรก็ตามการศึกษา ครั้งนี้ใช้ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เป็นข้อมูลหลัก ดังจะกล่าวต่อไปนี้

ท.พ. วัชรินทร์ มรรคดวงแก้ว คณะกรรมการตัดสินการประกวดนางสาวไทยให้ ความเห็นเกี่ยวกับค่านิยมด้านความงามของสังคมไทยว่า (สัมภาษณ์ 2 เมษายน 2539)

มีค่อนข้างจะเยอะเป็นธรรมชาติของคนที่รักสวยรักงามอยู่แล้ว โดยพื้นฐาน ต่อมา ความสวยงามเป็นอันได้นำไปสู่ธุรกิจ ทำให้สามารถดำรงชีวิตทางธุรกิจได้ดีขึ้น เป็นพาสปอร์ต เป็นวีซ่าไปได้ไปในทางที่ไม่ดี เฉพาะผู้หญิงจะมีประเด็นไปเป็นเมียน้อยได้สามมิติก็ดี ไม่จำเป็นต้องเป็นเมียน้อยอย่างเดียว มีคนหลายคนมีภรรยาหน้าตาดี ๆ เพราะเป็นธรรมชาติของคน ค่านิยมความงามจึงเป็นสิ่งที่สำคัญ ทุกคนรักสวยรักงาม...

...ผู้ชายส่วนมากชอบหน้าอกใหญ่อยู่แล้ว คือ มันเตะตา ในขณะที่เดียวกัน หลายคนก็ไม่ชอบ แต่เราต้องจำกัดก่อนว่าเป็นคนไทย ถ้าเป็นฝรั่งนั้น เขาจะหน้าอกใหญ่อยู่แล้วฝรั่งอาจจะไม่ชอบ ค่านิยมความงามของสังคมไทยอย่างที่พูดคือต้องหน้าอกโต ฝรั่งอาจจะไม่ชอบเพราะมันโตอยู่แล้ว อะไรก็ตามที่เราเห็นประจักษ์ถึงจะสวยก็ตามมัน ชินได้ เลขพยายามให้ความแปลกใหม่

พล.ต.ท.สันต์ ศรุตานนท์ แสดงทัศนะว่า (สัมภาษณ์ 2 เมษายน 2539)

...ผู้ชายจะคิดว่าหน้าแบบไหนที่คิดว่าสวยที่สุด รูปร่างอย่างไรที่คิดว่า Perfect ที่สุด ผิวพรรณแบบไหนที่ผมต้องการที่สุด ผมต้องเอาตัวผมเป็นเกณฑ์ขณะเดียวกัน สัดส่วนต้องเป็นสากลด้วย ผู้ชายชอบความนิ่มนวลมากกว่าผู้หญิงด้วยซ้ำ ผู้ชายจะเลือกผู้หญิงที่ผมขามากกว่าผมสั้น เพราะต้องการความอ่อนหวานต้องการความสลละสลวยไม่ต้องการโหนเหมือนผู้ชาย รูปร่างต้องได้สัดส่วน ฆษนตรีที่ชาย ไม่ได้อยู่ที่ volume แต่อยู่ที่ shape ออกแบบมาสวยชายได้แพงกว่าที่ออกแบบมาไม่สวย คุณภาพเหมือนกัน คนที่ตะโพกใหญ่กันจะน้อย คนที่ตะโพกใหญ่ มักไม่ได้ตำแหน่ง ดูเช็ทซี่ ก็ไม่ใช่ เพราะไม่ได้เลือก มีส เช็ทซี่ ผู้ชายทุกคนจะเลือกผู้หญิงกันแคบ ๆ แต่งอน ไม่ชอบแบบเบะเบอเรอเท่อ ผู้หญิงจะใส่ชุดว่ายน้ำสวย ชุดไทยสวย จะใส่ชุดราตรีสวยต้องมีกันนอนไม่ใช้กว้าง ไม่พวย ไม่เบะ

นายแพทย์ยุทธ โพธารามิก (สัมภาษณ์ 17 เมษายน 2539) กล่าวถึงค่านิยมความงามของผู้ชายและผู้หญิงต่างกันว่า

...ในแง่ผู้ชาย มองความสวยไปทาง Sex Appeal เพราะเป็นสัญชาตญาณทางเพศ ซึ่งเป็นสัญชาตญาณดิบมากับสิ่งที่มีชีวิต ทุกชีวิตในโลกนี้เพราะเป็นสัญชาตญาณทางเพศที่จะให้มีการต่อเผ่าพันธุ์ไม่ให้มันสูญหายไป จะมองลักษณะเพศตรงข้ามความหล่อความสวยมองเหมือนกันหมด จะต่างกันตรงที่เป็นเพศตรงข้าม เป็นความรู้สึกของความแตกต่างทางเพศ สังคมไทยมีค่านิยมเกี่ยวกับความงามมานานแล้ว ที่ว่านารีมีรูปเป็นทรัพย์ คือ ค่านิยมตรงนั้นสวยต้องตาคนแล้วแต่บุคคล สวยรวมไปถึงทุกอย่างในอดีต ครั้งแรกสะดุดตาที่รูปร่างหน้าตาก่อน แล้วจึงเป็นเรื่องของนิสัยใจคอ ความรู้สึกนึกคิดเพราะไม่มีทางเห็นจิตใจก่อน...

คุณสุนทร บุญสาย (สัมภาษณ์ 16 ตุลาคม 2539) ให้ทัศนะว่า

ค่านิยมเรื่องความสวยความงามมันมีอยู่ทุกสังคม เพราะฉะนั้นทุกประเทศจึงมีการประกวด ค่านิยมยังมีอยู่ว่า ชอบให้เราได้เห็นความสวยความงาม มีการคัดเลือกความงามเมืองไทย มีประกวดก็เวที เยอะมาก ก็แสดงว่าค่านิยมของสังคมไทยสูงมากเกี่ยวกับเรื่องความสวยความงาม ไม่เพียงแต่ประกวดที่มีมากมาย เอาแค่สถานเสริมสวยความงามมีมากมายเต็มไปหมด ไม่ว่าจะเป็นฟิตเนส เซ็นเตอร์ ศัลยกรรมตกแต่ง เต็มไปหมดเลย แพทย์จบมา หมอศัลย์ไม่ยอมผ่าตัดโรงพยาบาลแล้ว แยกออกแกลง หากินเดือนละแสนสองแสนออกไม่พอกิน แยกเปิดคลินิกทำสถานเสริมสวยอย่างเต็มตัว ผ่าตัดจมูกตึงแก้ม ตึงคาง ขนาดอายุ 60 ก็ยังไม่มีเหี่ยวแกตึงหมดเลย รวยกว่าก็แสดงว่าคนในสังคมไทยสนใจเรื่องความงาม ผมมองว่าเราสนใจความสวยงามของร่างกายมากกว่าความสมบูรณ์ของร่างกาย คนไทยให้ความสนใจกับความสวยความงาม นอกเหนือจากความสมบูรณ์ของร่างกายแล้ว ยิ่งสูงกว่าความรู้สึกสนใจสภาพแวดล้อมด้วยซ้ำ แสดงว่ามีตลาดที่มากกว่าแสดงว่าค่านิยมของสังคมตรงนี้เพิ่มขึ้น ถ้าพูดนั้นก็คือนิยมของสังคมทุกคนอยากสวยงาม ดูดีในสายตากัน ซึ่งสังเกตได้โดยง่าย ก็คือว่าคนในสังคมไทยจะให้ความสำคัญกับความสวยความงามมากกว่าคุณภาพค่อนข้างจะแตกต่างกันกับสังคมตะวันตกจะไม่ค่อยสนใจเท่าไร ระหว่างขณะที่อยู่ที่บ้านกับนอกบ้าน แต่สภาพในบ้านค่อนข้างจะใกล้เคียงกับนอกบ้าน แต่สังคมไทยค่อนข้างพิถีพิถันกับในเรื่องนี้...

คุณประยอม ถาวรเวช (สัมภาษณ์ 20 มกราคม 2539) กล่าวถึงผู้หญิงให้ความสนใจรูปร่างหน้าตาของตนเองมากขึ้นในสังคมปัจจุบันว่า

ไม่ใช่รูปร่างหน้าตาอย่างเดียว บุคลิกท่าทางผู้หญิงจะให้ความสนใจมาก โดยเฉพาะคนรุ่นใหม่ จะให้ความสนใจมากเพราะเราจะพูดกันว่าบุคลิกภาพตลอดเวลา เพราะฉะนั้นคนจะให้ความสนใจเอาใจใส่ดูแลตนเอง สมัยก่อนคือให้ความสำคัญของการงานเป็นหลัก ต้องเรียบร้อย มุ่งทำงานเป็นหลัก จะไม่ค่อยสนใจตัวเอง คนที่มีครอบครัวแล้วก็จะทุ่มเทให้กับครอบครัว ลูก สามี หรืองาน แต่ปัจจุบันคนกลับมาให้ความสนใจดูแลตัวเอง แม้จะมีลูกแล้วก็ยังไม่ปล่อยปละละเลยตัวเอง เป็นเพราะว่าเราต้องพบปะผู้คนมากขึ้น ทุกอย่างจะมามุ่งอยู่กับความรู้ความสามารถอย่างเดียวนั้นไม่พอ การจะก้าวไปสู่ตำแหน่งสูง ๆ จะต้องเป็นเรื่องของบุคลิกภาพมาเกี่ยวข้องด้วย

คุณนิตยา ประเสริฐกิจนุกุลผล คณะกรรมการอีกท่านหนึ่งแสดงทัศนะเกี่ยวกับค่านิยมความงามของสังคมว่า (สัมภาษณ์ 19 มีนาคม 2539)

ค่านิยมความงามของผู้หญิงมี 3 นัย คือ น้ำใจ น้ำคำ น้ำมือ สังคมไทยท่านก็สอนมาแต่โบราณแล้วก็เบญจกัลยาณี ...เท่าที่สังเกตในสังคมไทยเป็นเรื่องของความกลมกลืนโดยรวมมากกว่า เพราะสังคมไทยมีวัฒนธรรมโดยที่เป็นของตนเองอะไรที่ดูผ่าเหล่าผ่ากอ หรือเป็นสากลจ๋าเกินไป มักจะดูไม่งามในความรู้สึกของคน แต่ว่ามันปรับเปลี่ยนไปได้พอสมควร แต่คิดว่าเรายังโชคดีที่วัฒนธรรมไทยในหลาย ๆ แง่ช่วยป้องกันไม่ให้สังคมเราปล่อยปละไปตามสังคมตะวันตกนัก มันช่วยได้เยอะและสภาพครอบครัวที่ยังอยู่รวมกันกับพ่อแม่พี่น้องปู่ย่าตายายช่วยปกป้องวัฒนธรรมได้เยอะไม่ให้สลายไปเลยจนกว่าเท่าที่ควรจะเป็น เท่าที่ทราบเพราะได้คุยกับฝรั่งหรือคนต่างชาติมาหรือกระทั่งชาวเอเชียด้วยกัน คิดว่าเป็นเพราะสภาพครอบครัวของไทยที่ยังอยู่กันเหนียวแน่นรักษาวัฒนธรรมได้ดี นอกจากนี้ยังกล่าวถึงค่านิยมความงามที่แตกต่างกันระหว่างผู้ชายและหญิงว่า ผู้ชายจะสนใจในจุดที่ผู้หญิงไม่ค่อยสนใจ ผู้หญิงจะสนใจเฉพาะ 3-4 ตารางนิ้วที่อยู่บนใบหน้าเป็นอันดับ 1 ขึ้นอยู่กับอุปนิสัยของผู้หญิงคนนั้นด้วย

รักสวยรักงามมากหน่อย บางคนก็น้อยหน่อย แต่ผู้หญิงจะให้ความสำคัญที่ใบหน้าก่อน รองลงมาก็คือเรือนร่าง เวลาผู้หญิงสนใจเรือนร่างจะสนใจแบบรวม ๆ แต่ผู้ชายจะมองเป็นจุด ๆ ไป อันดับแรกจะมองที่รูปร่างก่อน ต่อมาเป็นใบหน้า ถ้ามองหน้าตาผ่านไปถือว่าสวยแล้ว แต่เรือนร่างต้องดี จากนั้นจะมองไปที่สะโพก ผู้ชายหลายคนชอบดูช่วงขาด้วย แล้วที่หน้าอกที่พอดี ๆ ใหญ่มากจะดูหน้าเกลียด โดยรวมแล้วสมส่วน ผิวงจะเร็ว ๆ นี้ที่ผู้หญิงสนใจเฉพาะส่วน การดูแลผิวพรรณ ต้นขาและสะโพก เอวที่สะสมไขมันจะดูแล่มากขึ้น โดยมีผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ที่จะดูแลรักษา อย่างไรก็ตาม ผู้หญิงยังสนใจใบหน้าของตนเองอยู่ดี ผิวคอ ผิวแขนจะเป็นอย่างไรไม่รู้ ผิวหน้าต้องสวยไว้ก่อนเพราะใบหน้าเป็นความมั่นใจของผู้หญิง เพราะผู้หญิงถ้าหากไม่ได้แต่งตัวแล้ว ตัวเองดูไม่ดีเขาจะเสียบุคลิกทันที ซึ่งก็ไม่น่าจะตรงเบ๊ะที่เดียวกับผู้ชาย และผู้ชายมักจะให้ความสำคัญกับความฉลาดของผู้หญิง เพียงแต่ว่าต้องไม่ฉลาดเกิน ในสังคมบ้านเรา ผู้ชายยังคงเป็นช้างเท้าหน้าอยู่...

..เขานิยามผิวออกสี เรียกว่าผิวเรียบ ผิวสวย ผิวดี มีสุขภาพ สีอะไรไม่เป็นปัญหาแล้ว เมื่อก่อนนิยตองผิวขาวนวลเป็นของไช แต่เดี๋ยวนี้นี้ไม่ เพราะเราจะไปเน้นที่สุขภาพผิว...

คุณเบญจา สุทธิวานิช (สัมภาษณ์ 2 เมษายน 2539) แสดงทัศนะเกี่ยวกับค่านิยมความงามระหว่างผู้ชายและผู้หญิงว่า

ความงามในสายตาผู้หญิงกับผู้ชายอาจจะต่างกันบ้าง แล้วแต่ความชอบ ผู้หญิงบางคนอาจจะชอบผู้หญิงที่หวาน เรียบร้อย ดูเป็นกุลสตรี ทุกคนจะมีภาพพจน์ผู้หญิงที่ตนเองชอบ ว่าต้องลักษณะอย่างนั้นอย่างนี้ ผู้ชายก็เหมือนกัน อาจจะมากกว่าความอ่อนหวาน บางคนอาจจะชอบผู้หญิงเซ็กซี่ บางคนชอบผู้หญิงที่มีความมั่นใจในตัวเอง ความเก่งที่นอกเหนือไปจากความสวย ทัศนภาพบ๊องหรือในคาราโอเกะไม่ใช่เฉพาะผู้ชายที่ดูผู้หญิงก็ชอบดูเพราะมีให้เขาดู เขาก็ต้องดูเรื่องอะไรจะไม่ดู เด็ก ๆ ก็ดู โคร ๆ อยากรู นอกจากว่าดูแล้วสนุก เป็นอาหารตาอาหารใจ อาจจะมีชื่นชมหรืออาจจะคิดว่าเป็นสิ่งที่น่าชื่นชมดี การจะขกของมัย ดาราที่หน้าอกใหญ่ก็จะมีชื่อเสียง ก็เพราะว่าเขาทำอะไร

มากกว่าคนอื่น คนเลขชอบดู เเท่าั่นเอง...

...เดี๋ยวนี้ในวงการนางงามนางแบบเริ่มจะไม่ตาโตจะรวมกันทั้งหมดรวมถึงบุคลิกภาพด้วย สติปัญญาด้วย การแสดงออก ความมั่นใจ ท่าทางการพูดจา ก็ทำให้คนสนใจได้

คุณอัจฉรา กรรมสุด แสดงความเห็นในเรื่องเดียวกันนี้ว่า (สัมภาษณ์ 18 เมษายน 2539) "คิดว่าอยู่ที่หน้าใจ หน้าคำ จิตใจงาม พูดจาดี บางคนรูปร่างหน้าตาสวยแต่ถ้าพูดจาไม่ดี ความสวยก็หายไป"

ในส่วนของผู้เลี้ยงนางงามได้กล่าวถึงหลักเกณฑ์ความงามที่เป็นมาตรฐานในการคัดเลือกผู้หญิงที่จะส่งเข้าประกวดนางงาม ดังนี้

คุณชูลี ใจยงค์ ผู้ดำเนินการจัดหาสาวงามเข้าแข่งขันด้านความงามเป็นเวลานาน กล่าวว่่า (สัมภาษณ์ 10 พฤศจิกายน 2538)

ดูโครงสร้าง ดูความสูง หน้าตามาปรับแต่งเพิ่มเติมได้ ท่าตา ท่าฟันได้ แต่โครงสร้างความสูงปรับแต่งไม่ได้ บางทีหน้าสวยแต่เข้าหรือขาโค้งมาก เดินก็จะไม่สวยมันโหว่ มันไม่กลมลงมา มันทางออกด้านข้างตรงกลางจะโหว่มาก ถ้าขาชิดกันมันได้ส่วน... ความสูงโดยเฉลี่ย 168 ซม. ถ้า 165 ประกวดนางนพมาศ เล่นละคร ถ่ายโฆษณาถ่ายแบบ ต้องฉลาด มีความกล้า หัวคิดดี ไม่อาย สติปัญญาดี... เด็กในค้ำยของป้าสูง 168 ขึ้นไป ออก 34-35 บางทีอาจจะช่วงหลังใหญ่ ช่วงหน้าเล็ก สัดส่วน 34-24-37 ได้ส่วนมากกว่า ปัจจุบันเอา 22-23 ไม่มี... รูปร่างสวยควรเป็นหน้ารูปไข่ หน้าทันสมัย หน้ากลม แต่งอย่างไรก็สวย ช่วงไหล่ใหญ่ดูผึ่งผาย บางคนช่วงไหล่เล็กดูไม่สวย

คุณรัฐชาติ วินศิริ เป็นผู้เลี้ยงนางงามอีกท่านหนึ่งที่มีหลักเกณฑ์ในการจัดหาสาวงามเข้าประกวดตามเวทีใหญ่ ๆ แสดงแนวคิดว่่า (สัมภาษณ์ 14 พฤศจิกายน 2538)

การตัดเด็กเข้าประกวดตัดจากอายุช่วง 19-22 ปี ครั้งแรกแรกดูหน้าตารูปร่าง ประมาณ 170 ขึ้นไป สัดส่วนสวยงามต้องดูจากโครงสร้าง ส่วนอื่น ๆ แต่งได้ รูปร่างดูว่าจะเต็มแต่งอะไรให้ดูแล้วเด่นสะดุดตา รูปร่างต้องดูโครงกระดูก ใส่ชุดว่ายน้ำแล้วพอลุ้นได้มีชัย... พันสำคัญเพราะต้องขี้นแก่ง สัดส่วน 34-24-37 ถือว่าเป็นรูปร่างที่เข้าได้ แต่บางครั้งคนที่ได้นางสาวไทยไม่ได้มาตรฐานตามนี้ แต่ว่าดูความสมส่วนของร่างกายบางคนแผ่นหลังใหญ่อกเล็ก แต่บางคนอกใหญ่แผ่นหลังเล็ก มาตรฐานดูความกลมกลืนของรูปร่างหรือโครงสร้างต้องสวมชุดว่ายน้ำ ความสูงมาขัดเกลากันได้ ช่วงขาที่สำคัญถ้าสวมชุดว่ายน้ำต้องช่วงขาเรียวยาวไม่มี กล้ามเนื้อมากเกินไป ช่วงขากับช่วงตัวต้องสมส่วนกัน จะดูสัดส่วนสวยหรือไม่ ต้องสวมชุดว่ายน้ำ คนสวยคือ ผิวพรรณดี บุคลิกดี รูปร่างสวย มาตรฐานนางสาวไทยผิวต้องสวย คำนึงถึงผิวพรรณมากกว่า ... จะเน้นความเป็นธรรมชาติมากกว่า ศัลยกรรมทำบางส่วนที่จำเป็นจริง ๆ ถ้าสวยแล้วก็เอาตามธรรมชาติของเขามา เติมเต็มบ้างขัดเกลากันในส่วนของสมุนไพร การทำศัลยกรรมที่จำเป็น คือ หน้าอก จำเป็นมากเพราะเตี้ยนี้เข้มนวดมากใส่ฟองน้ำไม่ได้ ถ้านางงามสวมชุดว่ายน้ำ แล้วอกแหบก็จะไม่น่าดู ว่ายน้ำ ดูความเป็นธรรมชาติมากที่สุดถ้าบางคนหน้ามีแต่ กระดูกหน้าไม่อิม หน้าตอเวลาขี้นแล้วทำหน้าแหลม อาจจะเน้นนิดเพิ่มหน่อย เป็นซิลิโคนหรือไขมันเหลวที่สามารถระเหยออกไปได้หลังจาก 2-3 เดือนแล้ว นานไปจะหายไม่เป็นอันตรายแต่ราคาแพงค่าใช้จ่ายสูง จมูก บางคนรูปหน้าดี แต่จมูกไม่ดี ทำแล้วต้องสมส่วน

อีกทัศนะหนึ่งจากคุณสมชาย นิลวรรณ พี่เลี้ยงนางงามที่ประสบความสำเร็จในการส่งสาวงามเข้าประกวดในหลาย ๆ เวที กล่าวว่า (สัมภาษณ์ 20 พฤศจิกายน 2539)

เกณฑ์ในการคัดเลือกอายุ 15 ปีขึ้นไปไม่เอา จะเลือกเด็กมาฝึกหัดเป็นนางแบบก่อน เช่น จิระประภา 3 ปี ชุติมา 2 ปี ฉัตรทริกา 2 ปี รูปร่างหน้าตา สัดส่วน ความสูงการศึกษา ประวัติครอบครัว ประวัติส่วนตัว ขยันฝึกซ้อมบริหารร่างกาย ต้องดูความพร้อม... การทำศัลยกรรมส่วนใหญ่จะทำฟัน รองลงมาเป็นจมูก สัดส่วนที่สวยงามของนางงาม 34-24-36 สูง 170-175 น้ำหนักไม่เกิน 54-55...

คุณศรี เรียง ต้นฉาย เป็นพี่เลี้ยงนางงามอีกผู้หนึ่งที่มีหลักเกณฑ์ในการคัดเลือกสาวงาม
เข้าประกวดนางงามทั่วประเทศ กล่าวถึงหลักเกณฑ์ที่ใช้ว่า (สัมภาษณ์ 9 พฤศจิกายน 2539)

สัดส่วนความงามของผู้หญิงไทยจะเสียตรงที่หน้าอกจะไม่ค่อยโต จมูกไม่คม แต่
คนไทยตาสวยคือตาโต ผิวก็ใช้ได้ไม่ค่อยมีปัญหา สัดส่วน 34-24-37 ความสูง
โดยเฉลี่ยของเด็กในค่าย 165 ขึ้นไป การทำอุปกรรมเสริมหน้าอก เช่น ฟองน้ำ
สายรัดจะใช้ไม่ได้ นอกจากทำศัลยกรรมไปเลยออกเล็กอกห่างก็ต้องทำแบบนี้ผู้หญิง
ผิวขาวมักจะได้เปรียบ หน้าตาต้องยิ้มแย้มแจ่มใส... จมูก ตา เป็นเรื่องนอก
ประเด็น สามารถเติมแต่งได้แต่ที่ช่วยไม่ได้คือ หนึ่งมันสมอง สองความสูง ต้อง
มีมาโดยกำเนิดรวม ๆ กับบุคลิก สามารถยิ้มจะแก้ไม่ได้ จะสะดุดตาที่ความสูง
ก่อน แล้วจึงพูดคุย หน้าอ้วน หน้าผอมสามารถแก้ไขได้ เช่น เฝิมหรือลดบริเว
นั้น มันไม่สวยทำได้ ขาสวยขาว... รูปหน้าช่วงแก้มต้องยาว คางสั้นโหนง
แข็งต้องดี หน้าผากแคบกว้าง ทำได้ คางยาวทำได้

คุณสุภาพร พันธุ์สกุล พี่เลี้ยงนางงามที่ส่งนางงามเข้าประกวดตามเวทีภาคเหนือเป็น
ส่วนใหญ่กล่าวถึงหลักเกณฑ์ในการคัดเลือกสาวงามสังกัดค่ายของตนว่า (สัมภาษณ์ 20 มกราคม
2539)

จะเลือกบุคลิกท่าทาง ส่วนสูง ผิวพรรณ เป็นเกณฑ์ จะเน้นนักเรียน นักศึกษา
จะดูส่วนสูงก่อนอื่น 170 ซม. ขึ้นไป เรื่องการศึกษาสำคัญต้องมีความรู้ หน้าตา
ไม่สวยไม่เป็นไรเสริมแต่งได้ แต่ส่วนสูงต้องได้ สมัยนี้ลงทุนทำศัลยกรรมได้
ไม่เหมือนสมัยก่อน... ถ้าส่วนสูงใช้ได้แล้วดูรอยยิ้ม การหักท่าย หน้าตามี
เสน่ห์ ถ้าสวยแล้วหน้าบึ้งไม่ต้องประกวดแล้วนางงาม ใบหน้าต้องหน้ารูปไข่
หน้ากลมไปก็ไปให้หมอทำคาง หน้าตอก็ให้หมอฉีดให้เต็ม หน้าผากฉีดให้หนัก
ขึ้นมา สมัยก่อนไม่มีศัลยกรรม ปัจจุบันศัลยกรรมทุกอย่าง การทำศัลยกรรมจะ
เลือกหมอผู้เชี่ยวชาญแต่ละอย่าง เช่น หน้าอก ตา ฟัน ใบหน้า ส่วนใหญ่จะทำ
กับหมอประจำ สัดส่วนต้องดูความสูง ถ้าสูง 170-173 ควจะ เป็น 35-24-36
ถ้าสูง 167-169 ควจะ เป็น 34-24-36 ถ้ามากกว่านี้จะใหญ่เกิน นางงามถ้า

ใส่ชุดว่ายน้ำแล้วหน้าอกไม่มีก็ไม่ใช่ คนหน้าอกใหญ่จะเอาไว้ถ่ายชุด ถ้านางงาม
หน้าอกใหญ่เกินไปไม่ใช่

จากทัศนะเกี่ยวกับมาตรฐานความงามของสังคม ตามที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นนั้น สามารถ
สรุปได้ว่า ภาพลักษณ์ความงามทางสรีระของผู้หญิงในสังคมไทยมีการเปลี่ยนแปลงไปตาม ดังนี้

1. สังคมยอมรับการทำศัลยกรรมของผู้หญิงโดยเฉพาะจากเวทีการประกวดนางสาวไทย
ด้วยเหตุผลที่ว่า เมื่อทำแล้วสวยสามารถสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง กล้าที่จะเผชิญกับโลกภายนอก
ได้ไม่ใช่เรื่องเสียหาย อีกทั้งในสังคมตะวันตกก็มีการทำศัลยกรรมด้วยเช่นกัน ดังนั้นการทำศัลยกรรม
จึงเป็นสิ่งที่ยอมรับกันทั่วโลก

2. สังคมยอมรับภาพลักษณ์ความงามของนางสาวไทยหมายความว่า องค์ประกอบโดย
รวมที่มีอยู่ในความเป็นนางสาวไทยทำให้ผู้หญิงกระตือรือร้นในการให้ความสนใจตนเอง กล่าวคือ
องค์ประกอบด้านรูปร่างทรวดทรง บุคลิกภาพ สติปัญญา ภาพลักษณ์ที่เปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัดของ
ผู้หญิง ก็คือ บุคลิกภาพ ปัจจุบันผู้หญิงให้ความสนใจเกี่ยวกับบุคลิกภาพของตนมากขึ้น ซึ่งนอกจาก
บุคลิกภาพแล้ว ทรวดทรงยังเป็นสิ่งที่ผู้หญิงให้ความสำคัญด้วยเช่นกัน จะเห็นได้จากความพยายาม
ในการลดอาหาร ลดน้ำหนัก หรือวิธีอื่น อย่างเช่นการฝังเข็ม

อย่างไรก็ตาม ค่านิยมความงามของผู้หญิงได้ทำให้เกิดบรรทัดฐานทางสังคมที่ว่าผู้หญิง
สวยจะต้องประกอบด้วยรูปร่างที่ได้สัดส่วน บุคลิกภาพดี อ่อนน้อม อ่อนหวาน ขณะเดียวกันต้องมีความ
เชื่อมั่นในตนเอง กล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม และต้องมีความฉลาดในตัวเองไม่ใช่สวย
แต่ร่างกายเพียงอย่างเดียวเท่านั้น อาจจะกล่าวได้ว่ามาตรฐานความงามในการประกวด
นางสาวไทยมีส่วนในการจุกประกายให้เกิดลักษณะที่พึงประสงค์ของสตรีในสังคมให้มีความเป็นสากล
ยิ่งขึ้น โดยเฉพาะภาพลักษณ์นางงามจักรวาลของประเทศไทยที่ผ่านมามีส่วนในการสร้างค่านิยมและ
บรรทัดฐานด้านความงามของผู้หญิงในสังคมไทยด้วยเช่นกัน

2.2. ความงามที่เป็นมาตรฐานโดยทั่วไป

การศึกษาถึงความงามที่เน้นมาตรฐานนั้น นับว่าเป็นเรื่องยากเนื่องจากว่าบุคคลมีความรู้สึกเกี่ยวกับความงามต่างกัน ความงามที่เป็นมาตรฐานไม่อาจกำหนดได้ แต่ได้มีคนบางกลุ่มกำหนดการตัดเย็บเสื้อผ้าความงามที่เป็นมาตรฐานของสตรีเอาไว้จากประสบการณ์

กฤษณา เทวรักษ์ (2510) ได้กำหนดความงามที่เป็นมาตรฐานในการตัดเย็บเสื้อผ้าสตรีโดยทั่วไปให้ได้สัดส่วนอย่างเหมาะสมกับรูปร่าง พบว่าความงามเป็นเรื่องของสัดส่วนอย่างแท้จริง ซึ่งถ้าจะวัดสัดส่วนที่ได้มาตรฐานนั้น ควรจะเป็นดังนี้

โครงสร้างจะได้สัดส่วนดี ถ้ามีขนาด 7 เท่า หรือ 7 เท่าครึ่งของความยาวของศีรษะ (วัดจากกะโหลกศีรษะลงมาถึงปลายคาง)

- หรือ 10 เท่าขนาดใบหน้า (วัดจากปลายผมปลายถึงคาง)
- หรือ 19 เท่าขนาดนึ่งกลาง
- หรือ 30 เท่าขนาดยาวของจมูก
- หรือ 7 เท่าขนาดฝ่าเท้า

ความกว้างจากไหล่ข้างหนึ่งไปหาไหล่อีกข้างหนึ่งจะต้องมีขนาดต่ำกว่า 2 ช่วงศีรษะเล็กน้อย

- จากรักแร้ข้างหนึ่ง ไปหารักแร้อีกข้างหนึ่ง เท่ากับ 1 ช่วงศีรษะครึ่ง
- จากตะโพกด้านหนึ่งไปหาตะโพกอีกด้านหนึ่ง เท่ากับ 1 ช่วงศีรษะ

ต้นหน้าห้อง (ถือเอาสะดือเป็นศูนย์) ต้องอยู่ในระยะกึ่งกลางระหว่างยอดศีรษะกับเท้า

แขนวัดจากกลางอก จะต้องเท่ากับส่วนสูงหารด้วยสอง

เท้าถ้ามองทางด้านข้าง (คือจากสันถึงปลายนิ้วเท้า) ต้องเท่ากับความยาวของศีรษะ

- มือ ต้องมีความยาวเท่ากับใบหน้า (สำหรับสตรีเท่านั้น)

รอบเอวจะต้องเป็นสองเท่าของรอบคอหรือรอบหัวเข้า (โดยธรรมดาแล้วรอบคอกับรอบหัวเข้าต้องเท่ากัน)

- รอบคอกับรอบเข่า จะต้องเป็น 2 เท่า ของรอบข้อมือหรือรอบข้อเท้า (ซึ่งโดยธรรมดาแล้วรอบข้อมือกับรอบข้อเท้าต้องเท่ากัน)

เส้นผ่าศูนย์กลางวงรอบตะโพก จะต้องเท่ากับความยาวแห่งช่วงศีรษะคูณด้วยสอง

ตัวเลขต่อไปนี้ เป็นขนาดรอบเอวที่ได้ส่วนสัดส่วนกลมกลืนกับความสูงของเรือนร่าง อันเป็นขนาดมาตรฐานของการตัดเย็บเสื้อผ้า (เรื่องเดียวกัน)

ความสูง	รอบเอว
1.50 เมตร	55 ถึง 57 เซนติเมตร
1.52 เมตร	55.5 ถึง 58.5 เซนติเมตร
1.54 เมตร	56 ถึง 59 เซนติเมตร
1.56 เมตร	57 ถึง 60.5 เซนติเมตร
1.58 เมตร	58 ถึง 61.5 เซนติเมตร
1.60 เมตร	58.5 ถึง 62.5 เซนติเมตร
1.62 เมตร	59.5 ถึง 62.5 เซนติเมตร
1.64 เมตร	60 ถึง 63.5 เซนติเมตร
1.66 เมตร	61 ถึง 64.5 เซนติเมตร
1.68 เมตร	61.5 ถึง 66 เซนติเมตร
1.70 เมตร	62.5 ถึง 66.5 เซนติเมตร

นอกจากนี้ วาณิช จรุงกิจอนันต์ (2532:93-97) ได้กล่าวถึงความงามที่เป็นมาตรฐานจากการประกวดนางสาวไทย ปี 2532 ดังนี้

ความงามคือการประสมจากความพอดีของการประกอบกันขึ้นมาเป็นหน้าตา และร่างกาย อะไรคือความพอดี รสนิยมส่วนตัวกับความพอดีไม่จำเป็นว่าจะต้องไปด้วยกันด้วยดี ความพอดีเป็นสิ่งที่ต้องดูรวม ๆ เหมือนดูงานศิลปะ ไม่ว่าจะงานศิลปะประเภทใดหลักของการดูงานศิลปะ หรือดูสิ่งหนึ่ง ก็คือจะต้องดูโดยรวม ๆ ทั้งหมดเป็นเบื้องต้น รายละเอียดเป็นเรื่องมาทีหลัง คือจะเป็นการมองดูในแง่ของการมองดูงานศิลปะ โดยที่จะพยายามให้สอดคล้องกับความพอดีที่เป็นที่ยอมรับกันในยุคสมัย

นี้มากที่สุด และจะพยายามอย่างยิ่งที่จะไม่ยอมให้รสนิยมส่วนตัวมาขึ้นนำความพอดีแบบที่เรียกว่าความประสานกลมกลืนกัน การจะดูมนุษย์ไม่ว่าจะเป็นชาย หรือหญิงแล้วมองให้เห็นความพอดี ความงาม และความประสานกลมกลืนกันนั้น มีสิ่งที่ถือเป็นภาคีสากลอยู่ได้บ้าง ไม่ใช่ว่าจะขึ้นอยู่กับความเห็นแบบตัวใครตัวมันของใครของมัน พื้นฐานที่ใช้เป็นข้อตกลงร่วมกันนี้เป็นวิทยาศาสตร์ เมื่อจะดูโครงสร้างของมนุษย์คนไหนว่างามหรือไม่ ก็ต้องดูจาก

(1) โครงกระดูกว่าถูกต้องตามสัดส่วนที่พึงเป็นหรือไม่โดยโครงกระดูกแล้ว ร่างกายของมนุษย์แบ่งตามความสูงได้เจ็ดส่วน คือกลางกบาลหรือกระหม่อมลงมาถึงปลายคาง

(2) สะโพกของผู้หญิงที่จะสวยจะต้องเป็นสะโพกแบบพวยการที่จะดูสวยได้ หัวกระดูกฟีเมอร์จะต้องยื่นออกพอสมควร ตรงนี้เป็นจุดเกาะของกล้ามเนื้อเช่นกัน จากส่วนเอวที่เว้าคอดไปแล้วนั้น เมื่อโค้งออกไปที่สะโพกแล้ว ส่วนที่กว้างที่สุดของสะโพกจะต้องอยู่ที่จุดซึ่งเป็นหัวของกระดูกฟีเมอร์นี้ ความงามตามโครงสร้างของร่างกายตามที่ควรจะเป็นมาตรฐานเกี่ยวกับ เรื่องสะโพกนี้มาจากต่างประเทศ

(3) ขาที่สวยงามของผู้หญิงนั้นควรจะต้องดูยาวโดยทั่วไปแล้ว ผู้หญิงที่ขาได้รูปไม่อวบเทอะทะเบอะบะจะดูยาวอยู่แล้วโดยธรรมชาติ วันแต่คนที่ขาสั้นเพราะจุดกึ่งความสูง คลาดเคลื่อน การที่ช่วงขายาวนั้นช่วยส่งให้ร่างกายดูเพรียวมีสง่า คือ ดูลอยขึ้น ขาที่จะสวยนั้นจะต้องมีโครงสร้างของกระดูกและกล้ามเนื้อดี

(4) รูปร่างที่ดีและดูงามจะต้องดูตรงจากต้นคอคนนั้น กระดูกสันหลังจะโค้งออกแล้วจึงค่อม ๆ โค้งเข้า เมื่อเข้าไปถึงส่วนเอวแล้วก็โค้งออก การโค้งออกของส่วนล่างของกระดูกสันหลังนี้สำคัญเพราะถ้าหากโค้งออกน้อย โอกาสที่คน ๆ นั้นจะดูกันแพบหรือที่เรียกกันว่าตุตปาดก็มีอยู่มาก แต่ถ้าโค้งออกมากคน ๆ นั้น ก็อาจจะดูเป็นคนกันงอน การโค้งออกโค้งเข้าของกระดูกสันหลังนี้ หากโค้งเข้าในส่วนที่เป็นเอวน้อย โอกาสที่จะโค้งแล้วสวยก็มีน้อยการโค้งออกนี้เส้นโค้งจะรับกับส่วนที่เป็นมัน หมายถึงถ้ามองจากด้านข้าง ใครที่มีเนื้อกันน้อย เส้นโค้งนี้จะดูไม่งาม สุดเส้นโค้งของรูปกันแล้วเส้นที่ต่อลงมาเป็นขาที่อนบนควรจะต้องตรงโดยสอดเข้าเล็กน้อยในส่วนที่จะถึงข้อพับด้าน หลัง จากนั้นจะสอดออกไปรับส่วนที่ป่องที่สุดของน่องแล้วจะสอดเข้าไปหาส่วนที่เป็นเอ็นร้อยหวาย

(5) หน้าอกของผู้หญิงส่วนที่เป็นนมนั้น ไม่ใช่กล้ามเนื้อ แต่เป็นอะไรบางอย่างที่เหมือนกับฟองน้ำ ฟองน้ำที่ว่านี้ ถ้าหากว่าจะอ่อนเหลวหรือแข็งหยุ่นขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคล ผู้หญิงที่หน้าอกใหญ่ไม่ได้หมายความว่าฟองน้ำส่วนที่ว่านี้จะใหญ่ เพราะความใหญ่ของหน้าอกที่วัดกันนั้นอาจจะอยู่ที่ลำตัวหรือกล้ามเนื้อปีกบริเวณใต้รักแร้ หน้าอกของผู้หญิงที่เข้าประกวดจะดูดีหรือไม่ดี อย่งไรนั้น อยู่ที่ว่าเมื่อสวมชุดอาบน้ำแล้ว ดูดูมนดูดีเข้ารูปกับชุดดีหรือไม่

(6) หน้าที่สวยงามในมาตรฐานนั้นต้องเป็นหน้ารูปไข่ จมูกโด่งไม่ใช้โด่งแบบโค้งงุ้ม

ความงามที่เน้นมาตรฐานตามทรศณะข้างต้น จะเห็นได้ว่าความงามควรจมองภาพรวมก่อนแล้วจึงพิจารณารายละเอียดซึ่งสตรีที่งามนั้นควรมีโครงกระดูกได้ส่วน สะโพกผาย ข้างขา ยาวได้รูปกันงอนงาม หน้าอกกลมมนตึงเข้ารูปกับชุดอาบน้ำที่สาม ใบหน้ารูปไข่ จมูกโด่งไม่งอแง

ทัศนะเกี่ยวกับความงามของแต่ละคนต่างกันไปอย่างเช่น พัทธยา สายหู (2516:152-153) ได้กล่าวถึงความงามจากการประกวดนางงามไว้ว่า

คณะกรรมการตัดสินการประกวดนางงามเป็นบุคคลที่ควรได้รับการอิจฉา หรือน่าสงสารที่สุด เพราะต้องพยายามให้คะแนนสิ่งที่ไม่เป็นตัวตน คือ ความงาม ทางออกของปัญหาก็คือเอามาตรฐานมาวางอย่างมาวางกันไว้ก่อนว่าอย่างไรถึงจะให้เรียกว่าสวยอย่างไรดี ถ้าหัวล้าน ตาเหล่ ปากเบี้ยว ฟันเหยิน ฯลฯ อย่างนี้ไม่ให้นับว่าสวย ถ้าสถิติสำคัญเป็น 21-34-22 อย่างนั้นก็ถือว่าไม่เข้าขั้นที่เรียกว่างาม ถ้าความสูงไม่ถึง 145 หรือเกิน 185 ซม. ถึงส่วนอื่นจะงามอย่างไรก็คงไม่ให้เข้ารอบ ความงามที่กรรมการตัดสินก็คือความปรารถนาาร่วมกันของคนกลุ่มหนึ่งที่จะสมมุติขึ้นมาด้วยมาตรฐานชนิดหนึ่งเท่านั้น หรือแม้แต่ในสังคมเดียวกันแต่ต่างยุคต่างสมัยกันก็ยังกำหนดลักษณะความงามไว้ต่างกัน ที่เปรียบเทียบได้ง่ายที่สุดคือแฟชั่นและสมัยนิยมของการแต่งกาย คนส่วนใหญ่ไม่ค่อยกล้ายอมรับว่าความงามหรือศิลปะก็คือจินตนาการซึ่งต้องอาศัยความพอใจของผู้ประสบ

ความหมายของความงามหรือมาตรฐานความงามตามทัศนะต่าง ๆ ข้างต้นพอจะกล่าวได้ว่า ความงามเป็นความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่ง มีการให้คุณค่าต่อสิ่งนั้น ๆ แตกต่างกันไป ตามประสบการณ์ความงามที่เป็นมาตรฐานจึงไม่สามารถกำหนดได้ ไม่มีใครที่มีอารมณ์ความรู้สึก และความคิดเห็นเหมือนกัน

กฤษณา เทวรักษ์ ได้กล่าวถึงความงามว่า เป็นเรื่องของสัดส่วนซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของบริษัท ไทยวาโก้ จำกัด ร่วมกับสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (2535:3-5) ทำการสำรวจสัดส่วนสตรีอายุ 17-49 ปี ใน 5 จังหวัดหลัก ๆ ของแต่ละภาค จำนวนประชากร

ทั้งสิ้น 3,130 คน วิธีวัดสัดส่วนจริงตามวิธีการของ MARTIN (คือการกำหนดตำแหน่งในการยืนของตัวอย่างแล้ววัดสัดส่วนต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้นด้วยเครื่องมือวัด โดยมีความยาวและความสูง และความยาวโดยรอบต่าง ๆ ขนานกับพื้นราบ) สัมภาษณ์แบบสอบถามและจำแนกประเภทจากการมองเห็น

ผลการวิจัยพบว่าเกณฑ์อายุ ถ้ายิ่งสูงขึ้นสัดส่วนต่าง ๆ ก็จะมีมากขึ้น เมื่อเปรียบเทียบสตรีในช่วงอายุตั้งแต่ 17-19 กับ 40-49 จะเห็นว่าสัดส่วนที่เพิ่มขึ้นได้แก่บริเวณต่าง ๆ คือ

1. รอบอก
2. รอบาตอก
3. รอบเอว
4. รอบหน้าท้อง
5. รอบตะโพก

ต่อไปนี้เป็นตารางเปรียบเทียบสัดส่วนมาตรฐานที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยของบริษัท ไทยวาโก้ จำกัด ดังนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

	อายุ 20-29 ปี	30-39 ปี	40-49 ปี
สูง	154.2 ซม.	153.8 ซม.	153.3 ซม.
น้ำหนัก	48.3 กก.	51.0 กก.	54.6 กก.
รอบอก	81.6 ซม.	84.3 ซม.	87.6 ซม.
รอบเอว	62.5 ซม.	66.4 ซม.	70.7 ซม.
รอบตะโพก	87.8 ซม.	90.2 ซม.	92.4 ซม.
ความสูงอก	109.6 ซม.	108.5 ซม.	107.4 ซม.
ความสูงตะโพก	77.1 ซม.	76.8 ซม.	76.6 ซม.
ความสูงเป้า	70.7 ซม.	70.0 ซม.	69.7 ซม.

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบสัดส่วนมาตรฐานจากการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับร่างกาย

จะเห็นได้ว่า "สัดส่วนวิไล" ก็คือ สัดส่วนมาตรฐานที่ได้มาจากการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับร่างกาย โดยให้สถานะทางโครงสร้างของร่างกายทุก ๆ ส่วนสัมพันธ์กัน นับตั้งแต่ความสูง น้ำหนัก ออก เอว ตะโพก ความยาวของข้อขา เป็นต้น และทุก ๆ ส่วนต้องมีความสมดุลย์กัน ตามวัยที่เปลี่ยนแปลง ฉะนั้น การที่จะชี้ให้เห็นแต่เพียงว่า "อกใหญ่" หรือ "รูปร่างดี" แล้วจะถือว่าเป็นการแสดง "สัดส่วนวิไล" ย่อมไม่ได้ แต่จะต้องชี้ให้เห็นได้ว่า ออก เอว ตะโพก ฯลฯ มีความสมดุลย์ได้สัดส่วนพอดีกัน (เรื่องเดียวกัน)

ผลการวิจัยดังกล่าวยังได้แบ่งรูปร่างของสตรีเป็น 3 ลักษณะ คือ

1. รูปร่างโปร่งบาง
2. รูปร่างสมส่วน
3. รูปร่างอ้วน

ความงามดังที่กล่าวมาข้างต้นนั้นเป็นทัศนะของคนกลุ่มหนึ่งที่ได้หาคำตอบของความงามที่เป็นมาตรฐานในสังคมไทย ซึ่งคำตอบที่ได้จะมีความสอดคล้องกันใน เรื่องของสัดส่วนอันสวยงามของสตรีว่าควรมีลักษณะอย่างไร นอกจากนี้ยังมีบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการประกวดนางสาวไทยได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความงามที่เป็นมาตรฐานในสังคมไทยควรจะเป็นอย่างไรนั้น

เริ่มจากแนวคิดของ นายแพทย์ยุทธ โภธารามิก คณะกรรมการตัดสินการประกวดนางสาวไทยให้ความคิดเห็นว่า ความงามที่เป็นมาตรฐานควรประกอบด้วย (สัมภาษณ์ 17 เมษายน 2539)

หนึ่งรูปร่างต้องเหมาะสมกับอายุเหมาะสมกับความเป็นเพศหญิง สองบุคลิกลักษณะการแสดงออก สามความคิดและจิตใจ 1. สัมกับเป็นเพศหญิง หมายความว่าทุกอย่างต้องเป็นไปตามธรรมชาติของเขาที่กำหนด เช่น อายุขนาดนี้ควรจะเป็นขนาดนี้ ลักษณะฮอว์นบนเพศหญิงควรจะเป็นอย่างนี้ ลักษณะความเป็นเพศหญิงที่แสดงออกมาต้องได้เหมาะสมกับอายุ สิ่งเหล่านี้ความงามของผู้หญิงอยู่ที่ความสมบูรณ์ทางกายวิภาค ต้องให้สมบูรณ์เต็มที่ 2. หน้าตา รูปร่าง ทรวดทรง ความสมบูรณ์ทางกายวิภาคมันไม่จำเป็นต้องหน้าตาดีก็ได้ หน้าตาทรวดทรงที่สวยงามจะอยู่บนพื้นฐาน ความนิยมของแต่ละชาติ เช่น ชาติไทยอาจจะชอบหน้าตาสวยจุมูกมสัน รูปร่างสูงโปร่ง ตาเหมือนดาว หน้ารูปไข่ ริมฝีปากเป็นกระจับผิวขาวสะอาด เดินเหมือนช้างช่าง ซึ่งลักษณะทั้งหลายจะเหมือนหน้าทิวไทยได้กล่าวเอาไว้ สรุปว่าต้องสวยหมดทุกส่วนสัดส่วน นอกเหนือจากความสมบูรณ์ทางร่างกาย เพราะบางคนหน้าตาสวยแต่ความสมบูรณ์ทางร่างกายไม่พร้อมคือ ไม่มี Sex Appeal ฮอว์นบนทางเพศออกมาไม่สมบูรณ์ นั่นคือความงามตามมาตรฐานของใครของคนกลุ่มไหนเท่านั้นเอง

คุณเกศยา นพวิชัย ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับมาตรฐานความงามโดยทั่วไปของผู้หญิงไทยว่า "ต้องสะอาดเกลี้ยงเกลา ความรู้ใช้ได้ รูปร่างดี บุคลิกดี โดยรวมแล้วน่ามอง สวยตาไม่จำเป็นต้องมีทุกอย่าง 100 เปอร์เซ็นต์" (สัมภาษณ์ 26 มกราคม 2539) ถ้าเปรียบเป็นไม้พันรูดิผู้หญิงจะสูงโปร่งสัดส่วนดีสมส่วนทุกอย่างควรจะมีคล้ายกับส่วนสูง บางคนช่วงตัวยาวช่วงขาสั้น ต้องมีส่วนทั้งช่วงขาช่วงตัวและใบหน้า (อารยะ พงศ์เสาวภาค สัมภาษณ์ 18 มีนาคม 2539)

ความงามที่เป็นมาตรฐานอีกทัศนะหนึ่งของคณะกรรมการตัดสินกล่าวว่า "ส่วนใหญ่ก็จะ เป็นรูปหน้าเรียว หน้ารูปไข่ ตาโต จมูกโด่ง ปากไม่บาง ไม่หนาเกินไป ลำคอระหง ไหล่ลาด พอสมควร มีหน้าอก เน้นอกไม่พ่อง ไม่เห็นไหล่ลาร้า เอวคอด สะโพกผายกลม มองด้านข้าง สะโพกไม่แบน หน้าท้องก็ไม่ยื่น น่องชิดเรียว ต้นขาไม่ใหญ่เกินไป เป็นมาตรฐานการตัดเย็บ เสื้อผ้า..." (เบญจา สุทธิวานิช สัมภาษณ์ 1 เมษายน 2539)

นอกจากนี้ความงามที่เป็นมาตรฐานตามความรู้สึกพึงพอใจเกี่ยวกับรูปร่างของตนเอง ของผู้หญิง จากการวิจัยของบริษัทไทยวาโก้จำกัด (2535:7) พบว่า "สตรีไทยมักจะชอบผู้หญิงที่ สูง 156-165 ซม. ออก่อนข้างใหญ่รอบอก 34 นิ้ว เอวเ้ารอบเอว 23 นิ้ว และตะโพกผาย รอบตะโพก 36 นิ้ว ผู้หญิงส่วนใหญ่คิดว่ารูปร่างตนเองสวยที่สุด เมื่ออายุ 15-25 ปี"

อย่างไรก็ตาม ความงามทางสรีระของสตรีไทยโดยทั่วไปมีความแตกต่างกันด้านสัดส่วน ตามช่วงอายุ ซึ่งความงามที่ถือเป็นมาตรฐานนั้นมีการกำหนดหลักเกณฑ์มาจากมาตรฐานความงาม ในการประกวดนางสาวไทย การกำหนดสัดส่วนที่ได้มาตรฐานจากการตัดเย็บเสื้อผ้าของบริษัทที่ เกี่ยวข้องกับธุรกิจด้านการตัดเย็บ หากไม่มีผลต่อค่านิยมและบรรทัดฐานด้านความงามทางสรีระของ สังคม ซึ่งอาจจะกล่าวได้ว่ามีส่วนทำให้นักพัฒนาผลิตภัณฑ์ความงามทางสรีระของผู้หญิงในสังคมไทยมีการ เปลี่ยนแปลงไปด้วย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย